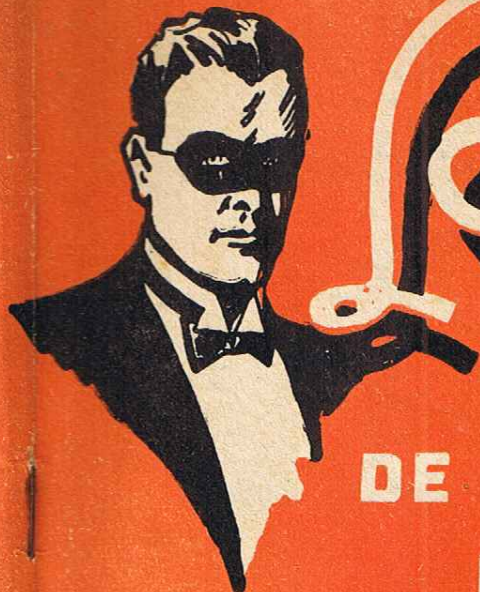

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Het einde van een schurk

Nr 2142

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden

Het einde van een schurk

HOOFDSTUK I

WAT RAFFLES NAAR AMERIKA BRACHT

Omstreeks drie uur in de namiddag vloog een vliegtuig met zeer grote snelheid over de huizenzee van New-York, in een richting van het Zuid-Westen naar het Zuid-Oosten, maar op zulk een grote hoogte, dat het zelfs aan de bewoners der bovenste verdiepingen van de hoogste wolkenkrabbers moeilijk zou zijn gevallen de machine met het blote oog te onderscheiden.

Zo was het ook niet mogelijk te oordelen over de werkelijke snelheid van het toestel, die inderdaad alles te boven ging, wat men tot dusverre op dit gebied, ten minste wat kleine particuliere toestellen betreft, aanschouwd had.

Slechts zeer enkelen, die hun vak door en door kenden, en die de snelheid van vliegtuigen zelfs op zeer grote afstand konden taxeren, zouden tot hun

verbazing hebben geconstateerd, dat het kleine stipje daar boven New-York zich verplaatste met een fabelachtige snelheid, welke de vijf honderd kilometer per uur moest naderen, misschien wel overtreffen.

En dit zou hen onmogelijk, onwaarschijnlijk en onaannemelijk toeschijnen, dat zij eerder geloofd zouden hebben aan een klein gebrek in hun gezichtsvermogen, dan aan de werkelijkheid van hetgeen zij meenden op te merken.

En toch behoefden zelfs de vaklieden zich niet zo zeer te verbazen, want het was nog niet eens zo lang geleden, dat men in de dagbladen had kunnen lezen over experimentele vluchten met straaljagers, waarvan de snelheid nog veel groter was. Maar dat waren legertoe-stellen en de proefvluchten daarmede werden zeker niet uitgevoerd boven dichtbevolkte steden.

Het vliegtuig zette dus koers in Zuid-Oostelijke richting, en zodra het zich niet meer boven New York bevond, matigde het aanzienlijk zijn vaart en daalde tegelijkertijd.

Rechts breidde thans de Oceaan zich uit, onvergelykelyk schoon onder de stralen van een vroege lentezon, links waren bossen, vlakten, heuvelen en dalen zichtbaar, maar ook ontelbare fabrieksschoorstenen, waaruit dikke rookwolken hemelwaarts stegen.

De vliegmaschine had een hoogte van ongeveer duizend meter bereikt, en hoewel de snelheid nog altijd zeer groot was, bedroeg zij thans toch zeker nog geen twee honderd kilometer.

Het toestel leek wel van metaal vervaardigd te zijn, met inbegrip van de beide draagvlakken, Want het glansde als dof gepolijst zilver in de stralen van de zon.

De bestuurder der machine, die geheel vooraan in de gemakkelijke ingerichte cockpit zat, zocht nu de kust op en volgde deze over een lengte van enige kilometers.

De lucht was zo helder, dat men tot op zeer verre afstand kon zien, en met behulp van een kijker zou men op zijn minst een half dozijn van die druk bezochte badplaatsen kunnen ontwaren.

En steeds scheen het glinsterende dubbelspoor van de elektrische trein, welke al deze badplaatsen onderling en met New York verbond, de luchtreizigers te vergezellen.

Soms schoot een dier elektrische wagens onder de vliegmaschine voorbij, maar alleen wanneer men er een tegemoet vloog, want geen enkele van die wagens, hoe hard zij ook reden, was in staat, het vliegtuig bij te houden, laat staan het in te halen.

Dicht bij een van deze badplaatsen, die nu nog geheel verlaten waren, en in de winterslaap verzonken schenen, liet de bestuurder de vliegmaschine nog meer dalen tot op een hoogte van vijf honderd meter, en cirkelde daar enige tijd rond, als om naar een gunstige landingsplaat uit te zien.

Die was nu niet zo moeilijk te vinden, wanneer men zich tot het strand bepaalde, want dit was zo vlak als een kolfbaan en breed genoeg om desnoods aan twintig toestellen te veroorloven, naast elkander neer te strijken.

Maar het strand scheen de piloot niet aan te trekken, want hij richtte het toestel meer landwaarts. Plotseling scheen hij te ontdekken, wat hij nodig had; het was een fraaie boerderij, op ongeveer een kwartier gaans van de badplaats gelegen aan een goede straatweg, met bomen omzoomd, die thans nog hun kale takken omhoog staken, maar die zeker in de zomer deze weg zouden beschaduwden, en tot een aangename wandelplaats voor de badgasten zouden maken.

Niet zodra had de piloot een en ander opgemerkt of hij liet het toestel als het ware omlaag duikelen, en liet het daarop in een koene spiraal met afgezette motor dalen, waarop het vliegtuig zich, alsof het een levend wezen, een reus-

achtige libel was, op het nog schrale gras van de weide neerzetten.

De landing vond plaats op nauwelijks honderd passen van de grote boerenhofstede, en dadelijk kwam er een ganse zwerm mensen uit het huis te voorschijn, aangevoerd door een jong meisje, wier goudblond haar in twee lange vlechten achter haar aan golfde en die waarschijnlijk aan een ongeluk hadden gedacht.

Intussen waren de luchtreizigers uitgestapt.

Zij bleken drie in getal te zijn en waren in dikke pelsen gehuld, waarvan zij zich juist ontteden, toen het groepje mensen de machine omringde, en de drie mannen verbaasd en ook wel wat verschrikt aanstaarden.

— Kunnen wij u van dienst zijn, mijnheer? vroeg het jonge meisje, dat naar voren was getreden, en terwijl zij zich wendde tot een van de luchtvaarders, een rijzig, krachtig gebouwd man, van wiens gelaat thans nog weinig te zien was, door de geweldige bril, voorzien van dikke glazen, welke met bont omzoomd waren en het gelaat voor een groot deel bedekten.

De aangesprokene nam zijn bril af, ontknoopte het riempje van de bril, nam hem af en vertoonde nu een fijnbesneden, krachtig getekend gelaat, waarin twee grijze ogen met doordringende, stoutmoedige blik schitterden.

Hij keek het bevallige jonge meisje even aan en gaf toen ten antwoord:

— Gij drijft de vergevensgezindheid ten top, Miss! Wij komen hier ongevraagd op uw land neerstrijken en gij vraagt waarmee gij ons van dienst kunt zijn!

— O, het heeft niets te betekenen! riep het jonge meisje met een vrolijk lachje uit. Aan het gras valt niet veel te bederven. Wij dachten eigenlijk dat er een ongeluk met het toestel gebeurde, omdat het zo snel en onverwacht daalde. Er is toch niets aans gebroken?

— Neen, Miss! antwoordde de ander glimlachend. Er is niets gebroken en toch zou ik u gaarne om uw toestemming willen verzoeken, mijn machine hier ergens te mogen laten, want ik veronderstel, dat ik het voorrecht heb het woord te richten tot de lieftallige dochter van de eigenaar of de pachter van gindse hoeve?

— Ja, mijnheer, ik ben Mary Cooper, en mijn vader is de eigenaar van de hoeve daarginds; alles wat gij hier in het rond ziet, behoort hem toe. En wat het bewaren van uw vliegmaschine betreft, ik denk wel, dat dat zal gaan, want ik zie, dat zij niet heel groot is, en er staat wel hier of daar een schuur ledig.

— Dat gebouwtje behoeft zelfs niet groot te zijn, Miss Cooper, want als het nodig is, kan ik zeer gemakkelijk de vleugels van het toestel verwijderen, zodat ik aan een grote auto-garage reeds genoeg zou hebben. Ik behoeft u zeker niet te zeggen, dat ik gaarne bereid ben uw vader schadeloos te stellen voor de moeite, welke ik hem veroorzaak.

— Daar spreken wij later wel over, mijnheer...?

Het meisje voltooide de zin niet, maar keek de luchtreiziger vragend aan.

— Ik ben graaf Palmhurst, Miss! antwoordde deze. Ik vertoef sedert enige maanden in Amerika, ik wil er meer van zien dan met een auto of met een trein mogelijk is, daarom heb ik mij mijn vliegmaschine laten toezenden, en nu toer ik hier maar wat boven uw mooi land rond. Thans echter roepen mij ernstige zaken naar New York, en daar ik mijn toestel steeds bij de hand wil hebben, zocht ik naar een goede gelegenheid in de buurt van de stad, om haar onder dak te brengen.

— Dan behoeft gij u niet verder bezorgd te maken, graaf, hernam Mary Cooper. Gij kunt uw toestel gerust bij ons laten, het zal hier even veilig zijn als alles wat onszelf toebehoort.

— Dan is alles in de beste orde, Miss, en ik heb niets anders te doen, dan u te vragen, hoe de badplaats heet, op een kwartier afstands ongeveer van hier gelegen.

— Wel graaf, dat is Ceder Kreek, des zomers een van de meest bezochte badplaatsen ten Zuiden van New York. Met de electriche trein kunt gij de stad in ongeveer een uur tijds bereiken. En nu zullen wij eerst uw machine eens veilig gaan opbergen, als gij het goed vindt. Komt mannen, helpt eens een handje!

Dit laatste werd gezegd tot een dozijn veldarbeiders, die eveneens nieuwsgierig waren komen toelopen.

En nu zette de stoet zich in beweging.

Vooran liep het jonge meisje met de handen op de rug en opziende naar de Engelse graaf, die kalm naast haar stapte, een sigaret rokend en met zijn muts in de handen, zodat de wind met zijn haren stoeide, die aan de slapen heel even begonnen te grijzen.

Daarna kwamen enige dienstboden en vervolgens de vliegmaschine, geduwd en getrokken door een half dozijn veldarbeiders, onder de aanwijzingen van een van de drie luchtvaarder, een herculisch gebouwd man, die er uitzag, alsof hij in staat was het vliegtuig desnoods geheel alleen voort te duwen.

Tien minuten later was het toestel veilig ondergebracht in een loods, voorzien van dubbele deuren, waarin het juist bleek te passen, maar niet dan nadat men er de vleugels van had losgemaakt en tegen de zijwanden had geplaatst.

Graaf Palmhurst klom vervolgens op de machine, scheen iets te verrichten, waarbij hij een Engelse sleutel en een schroevendraaier nodig had, klauterde daarna weer naar beneden en wendde zich toen tot het jonge meisje met de opmerking :

— Nu heb ik u niets anders meer te vragen, Miss, dan verlof om ons in deze loods even te mogen verkleden, met de klederen, die ik aan boord heb, en u

dank te zeggen voor uw bereidwilligheid, om mijn machine te bewaren.

— Dat verlof is u toegestaan, graaf, riep Mary Cooper uit, terwijl zij hem de kleine gebruide hand toestak, om vervolgens weg te snellen, nadat zij aan de luchtvaarder de sleutel van de loods had overhandigd.

Deze wachtte tot er niemand in de omgeving meer te zien was, keek toen de reus en zijn tweede metgezel, een jonge man met een vrolijk, rond gelaat en blauwe ogen met een zonderlinge glimlach aan en zei :

— Daar zijn wij !

— Ja, op vijftig kilometer afstand van New York, nadat wij tien uren geleden bij Londen opstegen, antwoordde de jonge man. En waarvoor dit alles? Om niets, wij kwamen juist een half uur te laat en op dit ogenblik heeft je doods-vijand, Erle Wilson, de Meester van het Genootschap van de Gouden Sleutel, zich al opgelost in de misdadigerswereld van New York.

John Raffles, want graaf Palmhurst was inderdaad niemand anders dan de befaamde Gentleman-Inbreker, antwoordde niet aanstonds, maar stond in diep gepeins verzonken, terwijl hij zich langzaam van zijn zware pelsjekker ontdeed.

Toen zei hij :

— Het is waar, onze overtocht is in zoverre vruchteloos geweest, dat wij juist New York bereikten, toen de stoombarkas de reizigers van de Mauretania van Ellis Island naar New York overbracht, van hetzelfde schip, waarmee die schurk van een Wilson de vlucht nam, juist toen wij op het punt stonden, eindelijk de politie op het spoor te brengen van de gevaarlijkste misdadiger, die er in vele tientalle jaren geleefd heeft.

— Hij had allang aan de galg moeten bengelen, Mylord, liet de zware stem zich horen van de reusachtige metgezel van Raffles.

— Ik ben het volmaakt met je eens, James, hernam Raffles droogjes. En dat zou hij ook al gedaan hebben, als men hem maar te pakken had kunnen krijgen. Maar reeds vele weken achtereenvoer ik strijd met deze man, met die sluwe aanvoerder van de grootste misdadigersorganisatie, welke ik ken en in die betrekkelijk korte tijd is hij mij reeds herhaalde malen ontsnapt.

— En daarbij hebt jij zelf, Edward, ettelijke malen in gevaar verkeerd door de ellendeling te worden vermoord, en alles wel beschouwd, heb je het slechts aan Ella Manoury te danken, dat je nu nog leeft.

— Dat zal ik ook nimmer vergeten, Charles, wees daar maar zeker van, hernam Raffles kortaf.

In een lange reeks gevaarvolle avonturen had Raffles zich met deze nieuwe tegenstander gemeten, en het was al heel spoedig gebleken, dat de Gentleman-Dief en Erle Wilson wat sluwheid en dapperheid betreft aan elkander gewaagd waren.

Maar een ding had Raffles op zijn gevreesde vijand voor, van Erle Wilson was de identiteit bekend, zijn signalement was thans over de gehele wereld verspreid, en van zijn vermommingskunst had Raffles geen grote dunk, terwijl hijzelf voor zijn vijand een raadselachtig wezen moest zijn, van wiens

ware naam of verblijfplaats Erle Wilson niets kon afweten.

Raffles had ten slotte de voormalige minnares van Wilson aan diens invloed weten te onttrekken, en deze vrouw was het geweest, die hem had medegedeeld, dat Wilson naar Amerika de wijk had genomen, om zich aan de wrekende hand van de Engelse justitie te onttrekken en zich te voegen bij zijn makkers in Amerika, waar het zeker lang niet zo gemakkelijk zou zijn, hem terug te vinden.

Helaas, had de jonge, ongelukkige vrouw Raffles deze mededeling pas kunnen doen, nadat er reeds zes dagen verstreken waren sedert het vertrek van de Mauretania, met welk vaartuig de Meester naar New York was vertrokken, en hoewel Raffles zich gehaast had de politie te waarschuwen, die draadloos verbinding had trachten te krijgen met de Mauretania, was hij er op deze wijze niet in kunnen slagen de misdadiger onschadelijk te maken, daar op de een of andere geheimzinnige wijze de draadloze aansluiting verbroken was, en er bleef nu niets anders over, dan in allerijl met de snelle vliegmaschine, die aan het schrandere brein van Raffles ontsproten was, de Mauretania na te gaan.

Wij zagen reeds met welke uitslag. De vliegmaschine bereikte New York een uur te laat, juist toen de reizigers aan wal waren gebracht.

HOOFDSTUK II

DE JACHT NEEMT EEN AANVANG

Ongeveer een half uur nadat de vlieg-machine op de grasvlakte was neergestreken, verlieten John Raffles, Charles Brand en James Henderson, de trouwe chauffeur, een man van ontzaglijke lichaamskracht, de loods, waar de vlieg-machine was ondergebracht, en waarvan Raffles de deur zorgvuldig sloot.

De drie mannen hadden hun zware vliegkleden verwisseld tegen andere kledingstukken, en de gewaande graaf Palmhurst zag er nu ook inderdaad uit als een Engelse graaf, die over een zeer groot vermogen te beschikken heeft en die in gezelschap van zijn secretaris en zijn bediende voor zijn genoegen reist.

Henderson droeg een groot valies, de secretaris droeg een kleiner en mijnheer de graaf droeg natuurlijk in het geheel niets.

Het drietal bereikte spoedig de brede straatweg, die naar Cedar Creek voerde, en besteede daar een van de elektrische treinen, die meestal uit twee motorwagens bestaan, en die thans om het half uur reden, ofschoon zij in de drukke seizoentijd iedere vijf minuten van en naar New York zouden vertrekken.

Een uur later hadden zij de wereldstad bereikt, en voor het station namen zij een taxi, die hen naar het Park-Sheraton-Hotel bracht.

Het reisseizoen zou pas over een maand aanbreken, en zo viel het hen niet al te moeilijk een paar vertrekken op de eerste verdieping van het geweldig grote, weelderig ingerichte hotel te krijgen.

Het liep reeds naar dinertijd, en een half uur later zaten Raffles en Brand tegenover elkaar in de grote eetzaal aan een tafeltje voor twee personen.

Nadat de kellner, die de bestelling had opgenomen, zich weer verwijderd had, begon Raffles :

— Ik behoef je natuurlijk niet te zeggen, Charles, dat ik er niet aan denk, aanstonds weer rechtsomkeer te maken, zonder zelfs een poging te hebben gedaan, het spoor te hervinden van de man, die mij naar het leven staat, die zeker geen seconde zou aarzelen, mij te doden, als hij er slechts de gelegenheid toe had, en overtuigd was, dat hij John Raffles weer in handen had gekregen.

— Ik begrijp, wat je bezielt, Edward, en toch moet ik vrezen, dat het onmogelijk zal blijken, Wilson in deze wereldstad terug te vingen.

— Niets is onmogelijk, Charles. Je kunt toch niet vergeten zijn, dat het mij hier ongeveer een jaar geleden, in dezelfde stad gelukt is, het raadsel op te lossen van de Moloch, de aanvoerder

van de bende van het Kwade Oog. De politie zat toen met de handen in het haar, zoals je je wel zult herinneren, niemand had er het flauwste begrip van, wie die geheimzinnige Moloch toch wel kon zijn, en niettemin hebben wij het ontdekt.

— Jij, Edward, jij alleen, weerde Brand af. Wij waren slechts je gewillige werktuigen, Henderson en ik, maar jij was het denkende hoofd, jij was de man, die tenslotte de Moloch ontmaskerde, de gehele deftige wereld van New York versted deed staan, toen je onomstotelijk bewees, dat niemand anders dan de neef van de staalkoning Peter Vandijke de langgezochte aanvoerder was, en ten slotte de bende van het Kwade Oog vernietigd hebt.

— Wat dit laatste betreft, Charles, neen, ik vrees dat dit niet zo is. Hoe zou men ook een bende kunnen vernietigen, wanneer men niet alle leden voor hun leven in de gevangenis opsluit, of hen opknoot, of op de elektrische stoel zet? Al waren er maar twee over gebleven, dan zouden die voldoende zijn geweest, om de kern te vormen van een nieuwe bende misdadigers, die al heel snel in macht zou zijn toegenomen. Het is je natuurlijk evenmin als mij ontgaan, dat in de laatste weken tot zelfs de Europese bladen weer vol staan met berichten omtrent talloze misdaden, die hier te New York op klaarlichte dag soms worden bedreven, en die voor het merendeel met moord gepaard gaan. Welnu, ik voor mij ben er vast van overtuigd, dat hier opnieuw een duistere macht aan het werk is, die al die misdaden bestuurt.

— Geloof je waarlijk? riep Charles verschrikt uit.

— Ik ben er vast van overtuigd.

— Maar ik heb toch nergens gelezen, dat de bedrivers van die misdaden als het ware hun visitekaartje achter laten in de vorm van een papiertje, waarop het Kwade Oog stond afgebeeld, of dat zij hun slachtoffers van te voren waarschuwden, door middel van briefjes, die

met zo een zelfde embleem waren onderkend.

— Ik zeg niet, dat het juist het Kwade Oog moet zijn; er is misschien wel een nieuwe misdadigersorganisatie in 't leven geroepen. Zij werkt trouwens blijkbaar nog niet lang, en niemand kan zeggen of die nieuwe bende niet even krachtig zal worden als diegene, welke wij hier met zulk een succes bestreden hebben. Hoe het ook zij, wij zijn hier nu eenmaal, en ik zal niet rusten, voor ik enig spoor van die bandiet terug heb gevonden.

— Het zal moeilijk zijn, Edward, wij zijn hier niet in Londen, en wij hebben hier lang niet zoveel gemakkelijke gelegenheden om ons te vermommen, zonder dat het gemerkt wordt.

— Dat zal je wel meevallen, Charles, hernam Raffles glimlachend. Onder in de vliegmaschine heb ik onlangs door Henderson een geheime bergplaats laten vervaardigen, en deze bevat op het ogenblik voor elk van ons een drietal vermommingen, kleren, pruiken en baarden. Ik erken, dat het niet veel is, maar het is toch misschien voldoende om ons van dienst te kunnen zijn.

— Maar dan zouden wij telkens naar de vliegmaschine moeten terugkeren, riep Brand uit.

— Niet nodig, Henderson draagt al die dingen in zijn geweldig groot valies bij zich.

— Wanneer wil je met je onderzoek beginnen?

— Zo spoedig mogelijk, van avond nog.

— Maar wij hebben in 't geheel geen aanknopingspunten, Edward, vervolgde Brand. Wij tasten als het ware in het duister en ik voor mij kan volstrekt niet inzien, hoe wij er in deze reusachtige stad in moeten slagen, het spoor van Wilson te hervinden.

— Als wij geen aanknopingspunten hebben, Charles, hernam Raffles bedaard, dan zullen wij ze maken. Je zult je wel herinneren, dat enige jaren ge-

leden professor Shydrift, die toen de Meester was van het Genootschap van de Gouden Sleutel, een zeer handig middel toepaste, om te ontdekken, wie toch wel die lang gezochte Raffles, de Gentleman-Inbreker kon zijn. Hij liet berichten publiceren omtrent een schatrijke vreemdeling, voorzien van een schat aan juwelen, die naar Londen zou komen, dit alles met de verwachting, dat Raffles zeker niet zou nalaten zijn krachten te beproeven op de brandkast van die veel te rijke sinjeur. Daarin had hij goed gezien, want gezegde Raffles liep blindelings in de val, die men zo handig voor hem had opgezet. De rijkaard was een medeplichtige van de bende, en het scheelde toen maar een haar, of er was voor goed een einde gemaakt aan mijn avontuurlijke loopbaan. Welnu, niets belet ons, iets dergelijks hier toe te passen, rekening houdende met de veranderde omstandigheden.

— Het idee is in beginsel niet kwaad, ik begrijp alleen maar niet, hoe het in de praktijk kan worden toegepast.

— Dat is het geringste bezwaar. Er zijn middelen in overvloed. Wilson, of in ieder geval een zijner trawanten moet hier op ons spoor worden gebracht, maar daarbij zullen wij niettemin aan de winnende hand zijn, daar wij hen lokken en hun bewegingen kunnen volgen.

— Denk je, dat Wilson hier in die korte tijd reeds aansluiting gevonden kan hebben bij de misdadigers, die thans New York onveilig maken?

— Thans wellicht nog niet, maar het zal toch zeker niet langer duren dan een paar dagen op zijn hoogst.

— Indien de politie hier er in zou slagen, Wilson in handen te krijgen, zou de Amerikaanse regering hem dan uitleveren?

— Zonder de minste twijfel.

— Dan hoop ik alleen maar, dat de politie hier er wat haast achter zet, hernaam Brand droogjes.

— Daarvoor zou het in de eerste plaats nodig zijn, dat zij weet, dat Wilson zich hier bevindt, zei Raffles glimlachend.

— Maar dat weet zij nu reeds, meende Brand. Jij hebt zelf daarvoor gezorgd.

— Op welke wijze dan, als ik vragen mag?

— Maar jij hebt immers de politie te Londen telefonisch op de hoogte gesteld van de vlucht van Wilson en zelfs de naam van het schip genoemd, waarmee hij vertrokken was, vijf dagen tevoren.

— Je hebt gelijk, Charles, dat vergat ik. Weliswaar was die telefonische mededeling anoniem, en de politie behoefde er dus niet veel geloof aan te hechten, maar het feit, dat de draadloze verbinding tussen Londen en het schip verbroken was, moet haar toch tot nadenken hebben gebracht, om er nog van te zwijgen, dat ieder spoor van de schurk te Londen totaal schijnt te zijn uitgewist.

Op dit oogenblik kwam de kellner aandragen met de bestelde maaltijd en de vrienden waren dus genoodzaakt, het onderwerp van hun gesprek te wijzigen.

Maar tegen het einde van het diner vroeg Brand zacht:

— Denk je in dit hotel te blijven?

— Vooreerst denk ik niet aan verhuizen. Waartoe ook? Wij zijn hier volkomen veilig, en Wilson kan onmogelijk enig vermoeden van onze aanwezigheid in New York hebben.

— En vanavond?

— Vanavond, Charles, zullen wij onze val opzetten, antwoordde Raffles, terwijl hij zich achterover in zijn stoel liet vallen en een sigaret uit zijn gouden koker te voorschijn haalde.

Na haar te hebben aangestoken en volwelbehagen een dikke rookwolk te hebben uitgeblazen, hernam hij:

— Ik geloof, dat ik het middel reeds gevonden heb.

— Ik ben benieuwd om het te vernemen.

— Wie ter wereld denk je wel, dat Wilson het meest zal haten, op mij na?

Brand dacht een oogenblik na en antwoordde toen :

— Ik zou bijna zeggen, dat het de vrouw moet zijn, die zijn minnares is geweest, en die zich aan zijn invloed heeft onttrokken, terwijl het voor hem duidelijk moet zijn, dat zij niet zal aarzelen gebruik te maken van haar kennis van zijn gehele verleden, om hem in het verderf te storten.

— Zo is het, Charles. Wanneer die man eenmaal voor de rechter moet verschijnen, dan zou, zelfs als de andere bewijzen onvoldoende waren, de getuigenis van Ella Manoury toereikend zijn om hem aan de galg te brengen.

— Dat alles is waar, Edward, maar ik begrijp niet waar je heen wilt, want op dit oogenblik kan Wilson niet anders geloven, of Ella is dood. Jij hebt haar, toen zij in de ziekenzaal van de gevangenis te Londen lag, een middel toegediend, waardoor zij in een toestand geraakte, zo zeer gelijkend op de dood, dat de autoriteiten haar ook als dood beschouwden.

— Ja, Charles, ik ben een ezel geweest, want terwijl ik meende, dat men haar naar het kerkhof zou brengen, vanwaar het ons gemakkelijk zou zijn gevallen haar te bevrijden en tot het leven terug te brengen, zodra de lucht zuiver was, droegen zij haar naar de snijkamer van de universiteit, teneinde daar het merkwaardige geval te onderzoeken, hetgeen slechts zou gaan, wanneer men het lijk opende. Gelukkig zijn wij toen juist bijtijds gekomen, om te beletten, dat die zotte professor met zijn ontleedmes aan het werk toog, en wij hebben Ella kunnen bevrijden, toen onze man klaar stond zijn krachten op het als dood neerliggende lichaam te beproeven.

— Met dat al, Edward, gelooft Wilson toch, dat zij dood is.

— Dat kan hij niet langer geloven, Charles, dan slechts een paar dagen. Je hebt natuurlijk wel eens gehoord van een instelling, die telegraaf heet, en het moet je duidelijk zijn, dat alle nieuws-

agentschappen in Londen zich zullen beijveren, het bericht van die zonderlinge lijkroof uit de snijkamer van de universiteit, waarbij de ontvoeders met bommen en revolvers werkten, over te sellen.

— Welnu ?

— Welnu, de naam van de zogenaamde dode was bekend, en men weet waarschijnlijk reeds nu te New York, dat die drie onbekend gebleven mannen een misdadigster ontvoerd hebben, Ella Manoury geheten. Maar wat mijn doodsvijand dan ook moge zijn, een domkop is hij zeker niet. Het moet voor hem aanstonds duidelijk zijn, wie de zogenaamde lijkrovers waren en hij begrijpt natuurlijk wel, dat John Raffles krankzinnig zou moeten zijn, wanneer hij zich al die moeite gaf, zijn leven in de weegschaal te stellen, om een lijk te roven ; hij moet inzien, dat de vrouw slechts schijn dood was en dat John Raffles de man geweest moet zijn, die haar in die toestand had gebracht. Kun je die redenering volgen ?

— Ik volg haar, Edward, en ik kan haar volkomen billijken, antwoordde Brand. Je hebt gelijk, het zou eenvoudig nonsens en tijdverlies betekend hebben, een dode vrouw te redden.

— Welnu, Charles, van het oogenblik af, dat Wilson vermoedt of weet dat Ella Manoury niet dood is, moet hij haar boven alles vrezen, meer nog dan Raffles. Welk een indruk zou het dus, denk je, op die man maken, wanneer hij plotseling moest vernemen, dat Ella Manoury hier was ?

Brand liet zich achterover in zijn stoel vallen, en keek Raffles met wijdgeopende ogen aan, terwijl hij stotterde :

— Hier ? Daar is immers geen sprake van ! Hoe kan hij geloven, dat zij hier is ?

— Wel, hij zou het, bijvoorbeeld, in een krant kunnen lezen, hernam Raffles bedaard.

— In een krant ? Maar mijn hemel, welk blad zou dat kunnen melden, als

er geen woord van waar is? riep Brand in de hoogste verbazing uit.

— O, wij zijn hier in Amerika en de Amerikaanse pers is in haar eerste leugen stellig niet gestikt, antwoordde Raffles langs zijn neus weg. Maar komaan, laten wij hier niet langer blijven, ik zal je spoedig genoeg mijn bedoeling heb-

ben duidelijk gemaakt.

Raffles wenkte de kellner, betaalde de man, liet zich hoed en jas brengen en maakte zich gereed om het hotel te verlaten.

Brand volgde hem, maar wat Raffles eigenlijk wilde doen, daarvan begreep hij volstrekt niets.

HOOFDSTUK III

HOE DE VAL WORDT OPGEZET

In de ruime vestibule van het grote hotel stond Raffles een ogenblik stil en raadpleegde zijn horloge.

Het was bijna negen uur.

Raffles bromde iets voor zich heen, scheen een ogenblik na te denken, en zei toen :

— Ik geloof, dat jij zeer sterk bent, Charles, op het gebied van de journalistiek, nietwaar?

— Dat is te zeggen, stamelde Brand, verrast door het onverwachte van deze vraag, ik kan mij niet herinneren, dat ik ooit een woord in een blad geschreven heb.

— Je schijnt de bedoeling van mijn vraag verkeerd te hebben begrepen. Ik wilde alleen maar weten of je op de hoogte bent van het verschijnen van de grote bladen in de verschillende landen ter wereld.

— Nu, dat is wel wat veel gevergd, antwoordde Brand lachend. Maar ik mag toch wel zeggen, dat ik het van de meeste landen wel weet.

— Van de Verenigde Staten, bijvoorbeeld?

— Ja, ook van Amerika. De gewone dagbladen verschijnen hier voor de overgrote meerderheid uitsluitend als ochtendbladen. Er zijn er slechts enkele, die een ochtend- en een avondeditie hebben, en dan zijn er ook nog een paar, die alleen 's avonds verschijnen.

— Dat is jammer, mompelde Raffles. Het was voor mijn plannen gemakkelijker geweest... enfin, men moet roeien met de riemen, die men heeft. Hoe laat verschijnen die avondbladen ongeveer?

— Ze zijn reeds om half vijf aan de verschillende stations te krijgen.

— Wel, dan komt er van werken van avond niet veel meer, dan zullen wij ons maar liever naar een of ander variété-theater begeven, de specialiteiten zijn in dit land van de eerste rang, en wij zullen ons dan enige uren kunnen amuseren. Bovendien zijn wij beiden vermoeid van de lange reis en een weinig rust zal ons goed doen.

En zo lieten de beide vrienden een auto voorkomen, en zich naar het Olympic rijden, waar die avond juist een nieuw programma werd opgevoerd.

Wat Henderson betreft, hij slenterde wat rond door de schitterend verlichte straten, staarde naar de ontzaglijke lichtreclames, die de ogen pijn deden door hun gloed, maar verwijderde zich, op verlangen van Raffles, niet te ver van het hotel.

De beide mannen keerden omstreeks elf uur in de avond weer naar hun hotel terug, en begaven zich naar bed, om uit te rusten van de vermoeienissen der lange luchtreis.

De volgende ochtend echter stonden zij om acht uur weer op, namen een bad, kleedden zich, ontbeten snel en lieten een taxi voorkomen.

Alvorens de chauffeur het adres op te geven, vroeg Raffles op zachte toon, zich naar Brand voorover buigend, die reeds in de auto zat :

— Hoe heet het blad ook weer ?

— The Evening Press !

— Waar is het ergens ?

— In de twee en twintigste straat, dicht bij Broadway.

— Broadway, twee en twintigste straat, riep Raffles de chauffeur toe, waarop hij instapte en zich naast Brand neerzette.

Een half uur later hield de auto stil op de hoek van de beroemde New Yorkse winkelwijk van de twee en twintigste straat.

Raffles zond de chauffeur weg, na hem te hebben betaald, en de beide vrienden wandelden de twee en twintigste straat verder in, tot zij een groot

gebouw van grijze natuursteen hadden bereikt, waarvan de grote deuren wagenwijd openstonden, en op welks plat dak in reusachtige letters, die 's avonds elektrisch verlicht werden, het woord « Evening Press » te lezen stond.

Raffles stond even stil, en vroeg aan Brand :

— Tot hoe laat kan men in deze stad en voor een avondblad als dit copie ter zetterij afgeven ?

— De vorm sluit meestal om half vier, zoals men dat noemt, maar het is mogelijk, in de zogenaamde « Stop Pres » wat wij « Laatste Minuut » noemen, ook na die tijd, zelfs nog onder het afdrukken van de krant, zeer kleine berichten te doen opnemen. Hiertoe bevindt zich in de zinken rol, welke een gehele krantenpagina bevat, een los stuk, wat de vakman « wit » noemt, en dat men er uit kan nemen, door de pers een ogenblik te laten stilstaan, en dan kan men op dat gedeelte een klein stukje zetsel met stalen klampen vastzetten, waarop men de pers opnieuw laat draaien, maar nu vindt men in de plaats van het brok wit, een klein bericht.

— Voor grote berichten is dus waarschijnlijk nooit plaats ?

— Neen, het segment is nooit groter dan een halve kolom, daar men anders moeite zou hebben met het vastzetten.

— Ik dank je voor deze technische uiteenzetting, Charles, die mij van veel nut is. Wij zullen dus goed doen, zolang mogelijk te wachten, en ik weet daartoe geen betere plek dan het restaurant daarginds, dat schuin tegenover het redactie-bureau is gelegen.

De beide vrienden wachtten het ogenblik af, waarop de verkeerslichten op groen sprongen, om de zeer drukke straat over te steken, waarop zij het restaurant binnen traden, waar zij een plaatsje zochten dicht bij het raam van de eetzaal op de eerste verdieping, van waar men een voortreffelijk uitzicht had op het grootste gedeelte van de drukke zijstraat.

Het was nog zeer stil in het restaurant wegens het vroege uur en er waren zo goed als geen bezoekers.

Raffles knoopte een praatje aan met de kellner, een Italiaan, en het duurde niet lang of hij had vernomen, dat vele journalisten van de « Evening Press » de gewoonte hadden in dit restaurant te komen lunchen.

Toen de kelner zich weer verwijderd had, zei Brand, die nog altijd niet wist wat Raffles voornemens was :

— Ik mag een staart krijgen als ik begrijp, wat je eigenlijk van de « Evening Press » wil!

— O, het is heel eenvoudig, Charles, zij moet een berichtje opnemen van mijn hand.

— Maar steek dan eenvoudig de straat over en bied het aan! riep Brand verwonderd uit.

— Dat zou ik wel doen, mijn waarde, wanneer mijn bericht niet van bijzondere aard was, hernam Raffles glimlachend. Want zoveel weet ik ook wel van de Amerikaanse bladen, dat zij, evenmin als enig ander blad ter wereld, een bericht van een haar geheel onbekend persoon zullen opnemen, zonder eerst een deugdelijke bevestiging ervan te hebben verkregen. Men schrikt er hier al evenzeer voor terug, een bericht te plaatsen, dat later moet worden herroepen, als in de oude wereld.

— Je bericht berust dus op fantasie?

— Het is van A. tot Z onwaar, antwoordde Raffles bedaard.

— Maar dan zal het blad het nooit opnemen!

— Goedwillig waarschijnlijk niet, en daarom heb ik juist de medewerking nodig van een der heren redacteurs. Maar laten wij nu maar een kleine wandeling gaan maken; wanneer de heren redacteurs hier toch komen lunchen, zal ik hen niet mislopen.

De beide vrienden dronken hun glas witte wijn leeg, stonden op, en daar zij zich tamelijk dicht in de buurt van het Central Park bevonden, wandelden zij

een paar uren rond in dit fraaie recreatieoord van New York, gedeeltelijk met huizen bezet, en begaven zich om twaalf uur weer naar het restaurant in de twee en twintigste straat.

Zij hadden nauwelijks weer dicht bij een der ramen plaats genomen, of er verscheen een troepje, voor het merendeel nog jonge lieden, in de wijdgeopende deuren van het redactie-bureau, dat een gunstig oogenblik afwachtte en daarop haastig schuins de straat overstak, in de richting van het restaurant.

En het volgende oogenblik leek het wel, alsof alle huizen en wolkenkrabbers in de straat letterlijk mensen uitbraakten, die bij honderden en duizenden de straat vulden, als mieren dooreen krioelden en zich repten, alsof zij werden voortgezweept.

Dat waren de talloze winkeljuffrouwen, klerken, typistes en stenografen, dagbladredacteurs en kantoorlopers, bureau-chefs en schrijvers, die klokslag half een bij duizenden hun kantoren verlieten, om in een der drugstors, restaurants of lunchrooms te gaan eten.

Het restaurant, waar Raffles en Brand hadden plaats genomen, werd bestormd door een luidruchtige schaar jongelieden van beiderlei geslacht, snaterend en lachend, verheugd, dat zij gedurende ruim een uur aan de mufte lucht van het kantoor waren ontsnapt.

In een oogwenk waren alle tafeltjes bezet, en de kellners liepen als hazen heen en weer, voor zover de jongelieden zich niet zelf bedienden aan het buffet.

Niet ver van de beide vrienden had een half dozijn jonge mannen plaats genomen, wier levendige gebaren aanstonds verrieden, dat zij tot het geslacht der reporters behoorden.

Raffles had hen aanstonds herkend, het waren de redacteurs van de « Evening Press ».

Hij keek geruime tijd naar hen, totdat Brand vroeg :

— Wat zoek je eigenlijk?

— Ik zoek onder hen naar de man, die ik hebben moet. Ik bestudeer de ge-laastrekken, laat mij nog een ogenblik begaan.

Na enkele minuten scheen Raffles gevonden te hebben wat hij zocht, en hij bleef nu een jonge man van een jaar of dertig in het oog houden, tamelijk opzichtig gekleed, met glanzend zwart haar, zorgvuldig gescheiden, een bloem in het knoopsgat, en die de ene sigaret na de andere rookte, zelfs onder het eten door.

— Die moet ik hebben, zei hij half-luid, die knaap daarginds met zijn grijs geruit pak.

— Waarom juist hem? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Zie je niet, dat hij verse zalm besteld heeft?

— Ja, dat zie ik, wat zou dat?

— Een journalist, Charles, die in deze tijd van het jaar verse zalm eet, leeft boven zijn stand, neem dat maar gerust van mij aan. Hij drinkt er bovendien witte wijn bij, en die is in deze gelegenheid ook niet wat men goedkoop noemt. Is de « Evening Press » een eersterangs blad?

— Volstrekt niet. Het behoort tot de derderangs bladen, maar het wordt toch zeer veel gelezen, vanwege de sensatie-artikelen, waarin het blad uitmunt.

— De salarissen zullen er dus wel niet zo heel erg hoog zijn?

— Goede Amerikaanse journalisten verdienen over het algemeen meer dan de Europese, en van de zeer goede kan men gerust zeggen, dat zij een vorstelijk honorarium ontvangen, maar toch blijft er ook voor de Amerikaanse krantenmensen in het algemeen, wat dat betreft, nog heel wat te wensen over.

— Dank je. Maar daar gaat onze man, hij mag mij niet ontsnappen, kom mee!

HOOFDSTUK IV

HET BERICHT IN DE « EVENING PRESS »

De jonge man in het grijs geruite costuum was opgestaan, had zijn hoed en regenjas van de kapstok genomen en wendde zich naar de deur, na zijn collega's vaarwel te hebben toegewuifd; Raffles hoorde hoe een hunner hem spottend achterna riep:

— Laat je Irene niet te lang wachten, Jack!

De toegeroepene gaf geen antwoord, maar dreigde zijn kameraad lachend met de vuist.

Brand en Raffles waren snel opgestaan en volgden nu de jonge man, zonder dat het opzien baarde.

Maar in de brede gang gekomen, moesten zij zich nog al haasten, want ook de journalist scheen gepresseerd te zijn; hij wilde zeker niet mankeren op de afgesproken plaats met de jonge dame, wier naam zoeven was genoemd.

Maar Raffles en Brand versnelden hun pas en juist in de vestibule van het

restaurant haalden zij de jonge man in. Raffles klopte hem op de schouder.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Jack, was het geloof ik, wanneer uw afspraak u niet bepaald opeist, zou ik gaarne een kort gesprek met u voeren.

De jonge man keek Raffles en Brand beurtelings verwonderd en ook wel wat ongeduldig aan en zei toen:

— Pardon, maar ik heb niet het genoegen u te kennen.

— Dan stellen wij u in de gelegenheid kennis met ons te maken, mijnheer Jack, hernam Raffles rustig. Ik geloof, dat het u niet zal berouwen, een ogenblik naar mij te luisteren.

Hij liet zijn stem dalen tot een zacht gefluister, en vervolgde:

— Gij zult er toch zeker niets op tegen hebben, uw blad een prachtige primeur te verschaffen, die u zeker geen windeieren zal leggen?

De jeugdige Jack zou geen Amerikaanse journalist geweest zijn, als hij niet aanstonds de oren had gespitst.

Hij keek Raffles even aandachtig aan en zei toen:

— Ik ben tot uw dienst, mijnheer.

— Zo mag ik het horen, mijnheer...

— Mijn naam is Jack Flinton, zei de jonge man.

— Nu dan, mijnheer Flinton, wij zouden u gaarne uitnodigen, ergens een rustig plekje op te zoeken; het is namelijk volstrekt niet nodig, dat derden horen, wat ik u heb mee te delen.

— Het is dus van veel gewicht? vroeg Flinton, wiens belangstelling was gewekt.

— Van zeer veel gewicht, vooral voor u.

— Wees dan zo goed mij te volgen; ik weet in een der dwarsstraten een eenvoudige cafétaria waar men mij goed kent en waar men mij gaarne een vertrek ter beschikking zal stellen, waar wij ongestoord kunnen praten.

— Wij volgen u, mijnheer Flinton.

De drie heren begaven zich op weg, en toen zij vijf minuten later een klein,

door een Italiaan gedreven restaurant bereikten, had nog geen hunner een woord gesproken.

Flinton wisseldé enige woorden met de eigenaar, die er uitzag als een ware Rinaldo Rinaldini, met zijn gitzwarte ogen en zijn verwarde, zwarte baard, en wenkte daarop Raffles en Brand, waarop zij aan het einde van de eetzaal een trap van slechts weinige treden bestegen, die naar een opkamertje bleek te voeren, dat slechts door een enkel raam verlicht werd, hetwelk uitzag op een morsige binnenplaats.

De waard bracht een fles wijn en drie glazen binnen, welke Raffles aanstonds betaalde, ofschoon Flinton reeds naar zijn beurs greep; deze opende dadelijk de fles, met behulp van de kurketrekker in zijn zakmes, en met een handigheid en vlugheid, die bewezen, dat hij dit werkje meer bij de hand had gehad.

De journalist schonk de drie glazen vol, nipte even aan het zijne, en zei toen:

— Vóór wij verder gaan, zou ik gaarne uw naam weten, want als gij mij iets hebt mede te delen, is het van belang, dat ik die weet.

Raffles nam een teug van zijn wijn, glimlachte en zei:

— Mijn naam, mijnheer Flinton? Och, die doet er waarlijk heel weinig toe. Gij zult dit later zelf moeten toegeven, als gij vernomen hebt, wat ik u kom vragen.

— Wat kan dat dan wel zijn, mijnheer? vroeg Flinton, wiens beroepsijver was gaande gemaakt, en die nieuwsgierig was geworden.

Met de ogen strak gevestigd op de zwarte, valse parel, die de jonge man in zijn kleurige das droeg, begon Raffles:

— Ik zou u willen verzoeken, mijnheer Flinton, een berichtje in uw avondblad van heden op te nemen, van tamelijk sensationele aard.

Flinton keek Raffles met hoog opgetrokken wenkbrauwen aan, boog zich toen met een ruk voorover, tot dat zijn

ellebogen op de tafel steunden, en vroeg:

— Een mooie moord? Een inbraak van betekenis? Een erfenis? Een lijk gevonden? Is er iets niet in orde in Wall Street? Iets gaande met de President misschien?

— Niets van die aard, mijn waarde heer Flinton. Het betreft de zaak van Ella Manoury!

Nu was dit wel is waar een Engelse aangelegenheid, maar de geheimzinnigheid van het geval maakte het toch ook voor Amerikaanse lezers zeer aantrekkelijk, en daarom was Flinton een en al oor en hij herhaalde:

— Ella Manoury? De voormalige minnares van die beruchte misdadiger, Erle Wilson?

— Dezelfde, mijnheer Flinton.

— De vrouw, die eergisteren uit de snijkamer van de Universiteit te Londen geroofd werd door drie onbekende mannen?

— Juist. Gij denkt natuurlijk ook, dat een lijk was, dat door de drie mannen geroofd werd?

— Natuurlijk geloof ik dat, mijnheer, antwoordde Flinton in de hoogste verbazing.

— Laat mij u dan uit die dwaling helpen, mijn waarde heer, die vrouw leefde.

Een ogenblik keek Flinton Raffles achterdochtig aan.

Hij was reeds lang in het journalistenvak, hij was een goed en schrander reporter, en menigmaal waren zich op zijn redactie-bureau lieden komen aanmelden, die in volle ernst een breedvoerig verhaal zeer huiveringwekkend kwamen opdissen, waarvan bij nader onderzoek letterlijk ieder woord verzonnen bleek te zijn.

Alle redactie-bureaux ter wereld kennen deze verschijningen, en Raffles begreep daarom dadelijk wat er in de jonge journalist omging.

— Denk vooral niet, dat ik gek ben, mijnheer Flinton, of zelfs maar een van

die dwaze praatjesmakers, die alle redactie-bureaux aflopen met hun onzinnige verhalen. Wat ik u zeg is de volle waarheid, Ella Manoury was niet dood, toen men haar bevrijdde uit de handen van de professor.

— Maar voor de drommel, hoe kunt u dat weten? vroeg Flinton in de hoogste verbazing.

— Ik weet het zo goed, mijn jonge vriend, omdat ik zelf de man was, die het gewaande lijk roofde.

Dit was bijna meer dan Jack Flinton kon verdragen. Hij liet zich achterover in zijn stoel vallen, en keek Raffles als verwezen aan.

Maar toen maakte een gevoel van toorn zich van hem meester, dat duidelijk op zijn gelaat te lezen viel, men kwam hem hier klaarblijkelijk voor de gek houden, het was waarschijnlijk een laffe grap van enige collega's, die deze beide mannen op hem hadden afgestuurd.

Hij sloeg met de vuist op tafel en riep uit, terwijl hij opsprong en naar zijn hoed greep, die hij achter zich op de leuning van zijn stoel had gehangen:

— Als u soms denkt, dat ik lust en tijd heb om naar uw beuzelpraatjes te luisteren, dan vergist gij u. Ik heb de eer u te groeten.

Maar Raffles, zonder zelfs op te staan, zette de vijf uitgespreide vingers van zijn rechterhand tegen de borst van de jonge man en duwde hem op deze wijze weer op zijn stoel terug, terwijl hij glimlachend zei:

— Niet zo haastig, mijn jonge vriend, vooral niet zo haastig. Ik verzeker u, dat gij u zelf zoudt benadelen, als gij mij niet tot het einde liet uitspreken. Ik zei u reeds, dat gij niet met een gek te doen had en evenmin met een bedrieger... in de gewone betekenis van het woord. Met deze heer, en nog iemand anders, stal ik inderdaad hetgeen de professor beschouwde als het lijk van Ella Manoury.

Nu veranderden eensklaps de trekken van Flinton. want zijn journalistieke

flair waarschuwde hem, dat hij hier de hand had gelegd op een bij uitstek interessant geval, waarvan de vermelding hem zeker een goedkeuring van de hoofdredacteur, misschien wel salarisverhoging zou brengen.

Raffles zag wat er in de ziel van Flinton omging en hernam rustig:

— Misschien verwacht gij nu wel, dat ik u onbetaalbare stof zal leveren voor een opzienbarend artikel, door u in bijzonderheden mee te delen, hoe ik het plan beraamde, hoe het ten uitvoer werd gebracht en met welk doel ik het deed.

— Natuurlijk ben ik daar nieuwsgierig naar, mijnheer.

— Dan spijt het mij, dat ik aan die nieuwsgierigheid niet zal kunnen voldoen, want het gaat voor mij om de zaak zelve en niet om een beschrijving ervan.

— Maar dan ontrooft gij mij een prachtige gelegenheid om mijn positie te verbeteren, mijnheer! riep Flinton teleurgesteld uit.

— Dat is erg jammer, maar ik beloof u, dat ik op een andere wijze die positie veel sneller zal weten te verbeteren, dan gij u thans kunt voorstellen. Mag ik weten hoeveel men u per jaar voor uw arbeid betaald?

Flinton keek Raffles een weinig verbluft aan en een ogenblik scheen hij te aarzelen, in zijn beroepstrots gekwetst. Maar zijn fijne neus scheen toch iets te ruiken, iets wat hem voordeel beloofde, als hij zonder omwegen te werk ging, en daarom antwoordde hij:

— Men betaalt mij vier honderd dollar in de maand, mijnheer.

Raffles schudde afkeurend het hoofd, liet zijn blikken eens glijden over de fijne kleren van de jonge journalist, vestigde ze toen weer op de valse parel, en riep verontwaardigd uit:

— Dat is een hongerloon, mijnheer. Het is mij onbegrijpelijk hoe een jongmens, dat blijkbaar het goede van deze aarde niet veracht, daarvan kan leven.

Flinton bromde iets voor zich heen, dat voor een bevestiging van Raffles' woorden kon worden gehouden, maar wat hij zei was onverstaanbaar.

Raffles keek hem nog een ogenblik aan en hernam toen, zijn nagels beschouwend:

— Ik zei dus, dat ik zo nauwkeurig op de hoogte ben van het lot van Ella Manoury, omdat ik haar zelf heb geroofd.

Eensklaps echter sprong Flinton op, alsof hij door een schorpioen gestoken was en zijn lippen beefden van drift, toen hij uitriep:

— Geen woord meer, mijnheer! Waar zijn toch mijn hersens? Ik vergat, dat die ontvoering eergisteren heeft plaats gehad. En u zult toch zeker niet willen beweren, dat u in één dag van Londen naar New York zijt gekomen?

— In een halve dag, mijnheer Flinton, antwoordde Raffles rustig.

Flinton keek Raffles wel een volle minuut achtereen strak aan, stond toen zonder een woord te spreken op, nam heel bedaard zijn hoed en wilde heengaan.

Maar Raffles hield hem aan zijn jas terug en dwong hem op deze wijze weer te gaan zitten.

— Ga weer zitten en gooi de vijf duizend dollar niet in het water, dat is ongeveer anderhalf jaar salaris, welke ik u op een zeer gemakkelijke wijze wil laten verdienen.

Op het horen van dit hoge bedrag was het alsof de benen onder Flinton werden weggeslagen, zo verbazend snel zonk hij weer op zijn stoel neer, ditmaal blijkbaar vastbesloten, om de ander tot het einde te laten uitspreken.

— Vijf duizend dollar? hernam hij op schorre toon. En wat zou ik daarvoor moeten doen?

— Eenvoudig een berichtje opnemen over die bewuste vrouw, mijn waarde heer!

— Dat bericht zult gij mij geven?

— Ja!

— Als gij er zoveel voor over hebt, is er zeker geen woord van waar?

— Geen lettergreep!

— Ik ben blij, dat ik althans met een oprecht man te doen heb! riep Flinton uit, terwijl hij zijn glas wijn in een teug ledigde en het opnieuw vulde. Kom ter zake, als ik u verzoeken mag.

Raffles wierp Brand een snelle blik toe, als om hem tot getuige te nemen, dat hij het karakter van deze jonge man goed beoordeeld had, en hernam toen glimlachend:

— Eigenlijk doet het er ook niet toe, of gij mij gelooft. De hoofdzaak is, dat gij mij belooft, het berichtje te plaatsen, hetwelk ik kant en klaar bij mij heb.

— Laat eens zien, zei Raffles kortaf.

Raffles haalde zijn portefeuille te voorschijn, nam er een stukje papier uit, dat hij openvouwde en stak het Flinton toe, met de woorden:

— Zoals gij ziet, is het met de schrijfmachine geschreven en op juist hetzelfde papier als de politie hier gebruikt, voor het politierapport, hetwelk iedere dag in vele exemplaren aan de verschillende dagbladredacties wordt toegezonden en waaruit deze plegen over te nemen, wat hun belangrijk genoeg toeschijnt.

Flinton had het vel papier aangenomen en overtuigde zich, dat de zonderling, die tegenover hem zat, de waarheid had gesproken.

— Hoe komt gij aan dit papier? riep hij verbaasd uit. Het is juist het formaat, dat de politie gebruikt, en in de hoek staat ook het hoofd « Dienst van de Politie » gedrukt.

— Mijnheer Flinton, ik ben overtuigd, dat gij uw beroepsgeheimen hebt, sta mij toe, dat ik er ook de mijne op nahoud en die liever voor mijzelf houd.

— Maar dat is waar ook, ik weet immers steeds nog niet wie gij zijt, zei Flinton.

— Ik moet u herhalen, mijnheer Flinton, dat mijn naam er voorlopig niets toe doet, misschien zult gij die morgen

zelf wel raden of op een andere wijze te weten komen. Ik ben trouwens overtuigd, dat gij scherpzinnig genoeg zijt om de ware toedracht der zaak spoedig uit te vinden. En lees nu, wat ik u verzoeken mag!

De jonge man begon te lezen en zijn wenkbrauwen gingen, hoe verder hij kwam, des te meer de hoogte in, tot zij onder zijn glimmend haar bijna waren verdwenen.

Toen hij gereed was, liet hij de hand op de tafel rusten, waarin hij het papier vasthield en zei, zich tot Raffles wendend:

— Weet gij wel, mijnheer, dat dit bericht louter fantasie is?

— Dat zei ik reeds, mijn jonge vriend, antwoordde Raffles bedaard. Het is van a tot z onwaar.

— Maar het zal aanstonds uitkomen, dat het gelogen is, mijnheer, en men zal het tegenspreken! riep de journalist verwonderd uit.

— Men zal het in ieder geval niet tegen kunnen spreken vóór morgenochtend op zijn allervroegst, en dat is voor mijn doel voldoende, hernam Raffles koeltjes.

— Ik behoef u zeker niet te zeggen, dat deze falsificatie mij mijn betrekking kan kosten, mijnheer?

— Daarvoor betaal ik u dan ook vijf duizend dollar, zei Raffles. Ik ben er zeker van, dat een jongemens als gij gemakkelijk elders weer een plaats krijgt. Bovendien, als gij het wat handig aanlegt, behoeft immers niemand het te weten, dat juist gij het bericht hebt geplaatst. Gij zoudt het handig tussen de beschreven vellen copiepapier kunnen inschuiven, waarmede de copiejongens van de redactieafdelingen naar de zetterij gaan, en daar er aan uw blad redacteurs, reporters, zettters, correctors, opmakers, drukkerspersoneel en stypeurs, alles wel inbegrepen minstens twee honderd man verbonden zijn, zal het wel zeer moeilijk zijn de ware dader uit te zoeken.

Finton dacht even na en zei toen opgewonden:

— Gij zijt zeker enigszins thuis in ons vak, zo zou het waarlijk kunnen gaan.

— Verder herinner ik u er aan, mijnheer Flinton, ging Raffles voort, dat gij in deze zaak zelfs de schone rol zoudt kunnen spelen, als mijn doel u duidelijk is geworden, want ik ben vast overtuigd dat gij minstens twee kolommen kunt volschrijven over het onderhoud, dat wij thans voeren, waarvan dan natuurlijk, naar Amerikaans gebruik, ongeveer een achtste kolom waarheid zal zijn en de rest pure versiering. Dat zal ik u echter volstrekt niet kwalijk nemen, vooral niet van het ogenblik af, dat gij mijn ware naam zult kennen... of raden, en dat kan reeds morgen het geval zijn. Zonder mij te buiten te gaan aan zelfoverschatting, mijn jonge vriend, durf ik u gerust verzekeren, dat gij thans een gesprek hebt gevoerd met... een persoon van vrij groot belang in zijn land.

Flinton keek een ogenblik in de grote, staalgrijze ogen, naar het hoge, schrandere voorhoofd, naar de mond met zijn vaste lijnen en naar het klassiek gevormde hoofd met zijn edele trekken, naar de krachtige schouders, de gewelfde borst en de gespierde vingers van de man, die tegenover hem zat.

Nog kon hij zich in de verste verte niet voorstellen, wie deze zonderlinge man mocht zijn, en toch begreep hij instinctief, dat hij een zeer goede dag had gehad en dat hij misschien binnenkort een serie opzienbarende artikelen uit deze ontmoeting zou kunnen slaan, tenminste wanneer de vreemdeling zweeg over het aanbod van de vijf duizend dollar.

Vastberaden vouwde hij het papier op, stak het in zijn portefeuille, raadpleegde zijn horloge en stak toen zijn rechterhand geopend vooruit, zonder een woord te spreken, maar met een gebaar, dat aan duidelijkheid niets te wensen overliet en dat in alle landen ter wereld onmiddellijk begrepen wordt.

De portefeuille van Raffles kwam opnieuw te voorschijn en hij nam er tien biljetten van vijf honderd dollar uit, welke hij de jonge man ter hand stelde met de woorden:

— Hier hebt gij het geld; ik ben overtuigd, dat gij mij niet bedriegen zult en het bericht zult plaatsen. Mocht dat niet het geval zijn, mijnheer Flinton, ... wel gij zoudt uw vijf duizend dollar spoedig weer kwijt zijn en waarschijnlijk ook nog heel wat meer op de koop toe, neem dat gerust van mij aan.

— Gij kunt op mij rekenen, mijnheer, zei Flinton, die was opgestaan en zijn hoed had gegrepen. Zie ik u nog terug?

— Dat is heel onwaarschijnlijk, mijn jonge vriend, antwoordde Raffles, en er lag een spottende klank in zijn stem.

— Ik kan natuurlijk op uw stilzwijgendheid rekenen?

— Ik ben een gentleman, mijnheer Flinton.

— Ik dank u; het bericht zal in ons avondblad staan.

Flinton boog voor Raffles, vervolgens voor Brand, die al die tijd geen woord had gesproken, en het volgende ogenblik had hij het kleine vertrek verlaten.

... ..

Die avond bevatte de «Evening Press» met een paar vet gedrukte koppen er boven, en op een goed zichtbare plaats, het volgende bericht:

De politie in onze stad is door een gelukkig toeval op het spoor gekomen van een door de Engelse Justitie gezochte misdadigster, onder omstandigheden, die aan een sensatieroman doen denken.

Vroeg in de ochtend van heden, toen het nog donker was, vernamen enige patrouillerende agenten van politie te Hoboken het snorren van een vliegmachineschroef boven hun hoofd.

Zij wijdden er in het begin geen aandacht aan, maar spoedig werd hun opmerkzaamheid getrokken door een

onregelmatig stotend geluid, dat er op scheen te wijzen, dat er iets met de motor niet in orde was.

En spoedig genoeg zou het blijken, dat de wakkere ordebewaarders goed gehoord hadden.

In de lucht vertoonde zich een vliegtuig, die zich daar blijkbaar slechts met moeite handhaafde, en snel de oppervlakte van de aarde naderde.

In het steeds toenemende daglicht konden zij zien, dat de schroef nu in het geheel niet meer draaide en de piloot blijkbaar wanhopige pogingen deed, om het toestel desondanks veilig te doen landen, door het in een grote spiraal te laten dalen.

Dit ging ook goed, totdat de machine zich ongeveer vijftig meter boven de grond bevond, toen echter schoot zij schuins naar de bodem, en met een luide klak van brekend metaal en houtwerk, kwam zij terecht op een stuk bouwland.

Zo snel hun benen hen wilden dragen, ijlden de vier politiemannen naar de plek, waar de machine was neergekomen, en toen zij die bereikten, zagen zij tot hun verwondering, hoe een man, blijkbaar zoeven uit de half vernielde machine gestapt, zich in allerijl verwijderde.

Zij wijdden echter geen aandacht meer aan de luchtreiziger, menende, dat de schrik hem zodanig had aangegrepen, dat hij niet meer wist, wat hij deed, en in de vlucht zijn heil had willen zoeken.

Pas later zou blijken, dat zij daar niet goed aan gedaan hadden...

Naast het onbruikbaar geworden vliegtuig van eigenaardige vorm vonden zij een nog jonge, bevallige vrouw, met de rechterhand omzwachteld en die blijkbaar bewusteloos was, waarschijnlijk half verdoofd door de val, daar haar lichaam geen wonden vertoonde.

Een eind verder lag een nog jonge man op de rug uitgestrekt, eveneens bewusteloos, maar die tamelijk spoedig weer tot zich zelf kwam, en toen een tamelijk verward verhaal deed over de zo noodlottig geëindigde vlucht.

Daar de vrouw niet uit haar bewusteloosheid ontwaakte, werd er een brancard gehaald om haar naar het ziekenhuis te vervoeren, ofschoon de jonge man zich daar tegen verzette.

Hijzelf was in staat, zich zonder hulp naar een hotel te begeven en verklaarde, dat hij zo spoedig mogelijk naar zijn reisgezellin zou komen omzien.

Maar wie schetst de verbazing van de brigadier, die aan het hoofd van de politie-patrouille stond, toen hij in de helder verlichte kamer van de ziekenhuisdirecteur de vrouw, die hij zoeven had binnen gebracht, herkende, het was Ella Manoury, een langgezochte Engelse misdadigster, wier signalement reeds enige weken te voren naar alle hoofdsteden der wereld was gezonden, benevens een radiografisch overgebracht portret.

Maar deze verbazing werd tot ontsteltenis, ja tot ongeloof, toen men zich herinnerde, dat deze vrouw nog pas de dag te voren geroofd was uit de snijkamer van de Universiteit te Londen.

Was het dan mogelijk, dat de ontvoerders van de jonge vrouw haar in die korte tijd, in nog geen halve dag, van Londen naar New York hadden kunnen overbrengen?

Maar nog in de loop van de ochtend bleek twijfelen niet meer mogelijk te zijn. Na de wisseling van een aantal telegrammen met de politie te Londen kwam het onomstotelijk vast te staan, dat de vrouw inderdaad niemand anders kon zijn dan Ella Manoury.

Het is dus nu wel zeker, dat er een vliegtuig bestaan heeft, zo ver-

wonderlijk snel, dat zij de overtocht over de Oceaan in enkele uren kan volbrengen.

Helaas, is de motor volkomen vernield, en daar de piloot, die inlichtingen had kunnen geven, de vlucht genomen heeft, zal het moeilijk vallen, dienaangaande iets zekers te ontdekken.

Het spreekt vanzelf, dat Ella Manoury naar het politiebureau werd overgebracht, in de Een en twintigste Straat gelegen, vanwaar zij reeds morgenochtend naar de gevangenis zal worden gevoerd, in afwachting van haar uitlevering aan de Engelse Justitie.

Wat de jonge man aangaat, men stelde een val op, en toen hij zich aan

het ziekenhuis kwam aanmelden, werd hij overvallen en na een hevige worsteling onschadelijk gemaakt.

Hij weigerde echter hardnekkig zijn naam te noemen, evenmin als die van zijn medereiziger, maar de politie meent grondige redenen te hebben voor de veronderstelling, dat zij een zeer goede slag geslagen heeft en de medeplichtige heeft weten onschadelijk te maken, van een man, wiens naam wij echter thans nog niet mogen noemen, maar die in Londen maar al te goed bekend is in politiekringen.

In onze volgende editie zullen wij nader terugkomen op deze geheimzinnige zaak.

HOOFDSTUK V

DE MUIS KNABBELT AAN HET SPEK

Dit bericht stond, zoals gezegd, in het avondblad van de « Evening Press ».

Raffles lachte tevreden toen hij het bericht onder de ogen kreeg. Flinton had er geen woord, geen lettergreep, geen leesteken aan veranderd.

Raffles en Brand bevonden zich op dat ogenblik in de grote conversatiezaal van het Park-Sheraton-hotel.

Na het bericht zelf te hebben gelezen, gaf hij het blad glimlachend aan Brand, die het op zijn beurt las, het blad langzaam opvouwde en het naast zich neerlegde.

Daarop zei hij, terwijl hij zijn stem zoveel mogelijk dempte:

— Ik heb nu het bericht gelezen, Edward, maar om je de gulle waarheid te zeggen, ik begrijp er nog altijd het doel en de strekking niet van.

— Ik denk, Charles, dat je door de bomen het bos niet gezien hebt, zoals men dat noemt, antwoordde Raffles kalm. Laat ik je zeggen, dat het hele bericht slechts draait, om een enkele zin, die je tegen het einde van het bericht zult hebben aangetroffen, de rest

is bijzaak, hoewel ze natuurlijk onvermijdelijk was.

— Welke is die zin?

— Hij heeft betrekking op het overbrengen van Ella naar de gevangenis.

— Ik begrijp niet...

— Mijn hemel, het is toch duidelijk genoeg, riep Raffles enigszins ongeduldig uit. Wilson is hier, dat staat als een paal boven water. Om hem hier te gaan zoeken, te midden van een bevolking van veertien millioen zielen, is waanzin, vooral, wanneer hij zich de eerste weken goed verborgen houdt. Men moest hem dus uit zijn tent lokken. Welnu, daarom is dat bericht opgesteld. Wanneer hij weet dat Ella Manoury hier is, zal hij worden aangetrokken naar de plaats, waar zij zich bevindt, als een stuk ijzer door de magneet. Bedenk eens wat het voor hem zeggen wil, als die vrouw eenmaal in de gevangenis zit, en vandaar naar Londen wordt overgebracht, om door de rechter te worden gehoord. Wat zou hij dan moeten vrezen, denk je?

— Natuurlijk, dat zij zelf verloren zijnde, alles zal mededelen, wat zij omtrent die schurk weet, en dat zal wel zijn gehele verleden van misdaad en bloed zijn, antwoordde Brand, die licht in de duisternis begon te zien.

— Zo is het, mijn waarde. Niet alleen de wraakzucht, maar ook de zucht tot zelfbehoud zullen er hem toe dwingen, al het mogelijke te doen, om te beletten, dat de ongelukkige vrouw spreekt. Wanneer zij echter eenmaal in de gevangenis is opgesloten, is zij aan zijn wrekende hand onttrokken en daarom moet hij tot iedere prijs trachten, haar in handen te krijgen, of haar te doden, vóór zij naar de gevangenis wordt overgebracht. Welnu, daar in het bericht vermeld wordt, dat die overbrenging reeds morgen in de vroege plaats heeft, moet Wilson nog vannacht handelen. En daar de zaak van zeer groot gewicht voor hem is, daar het een kwestie van leven en dood mag worden genoemd, zal hij die onderneming niet aan anderen durven toever-

trouwen, maar haar persoonlijk leiden. Vindt je die redenering gezocht?

— Volstrekt niet, Edward, zij is volmaakt logisch. Wanneer die vrouw spreekt, dan is alles voor hem verloren. Geraakt hij dan in handen van de Justitie, dan is het niet twijfelachtig, of de strop wacht hem.

— Dat is ook mijn mening, Charles, en je zult zien, dat hij vannacht het uiterste zal wagen, om te pogen, Ella Manoury voor goed het zwijgen op te leggen.

— Hoe stel je je die pogingen voor?

— O, voor een man als hij zijn er middelen genoeg, tenminste wanneer hij reeds de kans heeft gezien, zich in verbinding te stellen met zijn medeplichtigen in deze stad. Hij kan, bijvoorbeeld, voor grof geld een politieagent omkopen, die dienst doet in het politiebureau, waar zij gevangen zit, teneinde haar een of ander vergif toe te dienen. Hij zou kunnen pogen met een troep van vijftig of zestig gemaskerde mannen, het politiebureau te overvallen, om zo met geweld tot in de cel van de gevangene door te dringen. Maar gelukt dit niet, of deinst hij voor dit geweldmiddel terug, dan zal hij het ogenblik kunnen afwachten, waarop de overbrenging plaats heeft, goed verborgen, met een paar ondernemende kerels, om haar dan weg te voeren, wanneer zij naar de wachtende auto geleid wordt.

— En wat is de consequentie van dat alles? vroeg Brand, ofschoon hij het zeer goed wist.

— De consequentie ligt voor de hand; wij zullen op onze post zijn, en zodra Wilson een puntje van zijn neus vertoont, zullen wij hem onschadelijk maken.

— Als je de politie eens in kennis stelde van je plannen.

— Dat zou ik pas in het alleruiterste geval willen doen. Ik meng haar liefst zo weinig mogelijk in mijn zaken, mijn waarde.

— En ben je zeker dat er geen ontijdige tegenspraak van het bericht kan worden gepubliceerd?

— Dat is onmogelijk. Waarschijnlijk heeft de politie reeds aan de « Evening Press » zowel als aan andere bladen medegedeeld, dat haar van het gehele geval niets bekend is, maar dat kunnen die bladen dan toch pas morgenochtend, omstreeks half acht, publiceren en de overbrenging van de politiepost naar de gevangenis heeft natuurlijk veel vroeger plaats.

— Wij zullen dus vannacht kunnen rekenen op een paar drukke uren?

— Ik vrees zelfs, Charles, dat er van slapen weinig zal komen, maar bedenk dat het voor een goed doel is.

— O, wat dat betreft, ik zou er voor over hebben om een week lang niet te slapen, Edward, als ik daardoor kon werken, dat die schurk van een Wilson je onmogelijk meer kon benadelen.

— Dan hebben wij verder niets anders te doen dan onze brave reus Henderson op de hoogte te gaan stellen van onze plannen, en het vallen van de avond af te wachten, maar niet dan nadat wij ons eens goed bekend hebben gemaakt met de plaatselijke gesteldheid van het politiebureau in kwestie, dat zich in een tamelijk brede straat bevindt.

De twee mannen lieten geen tijd verloren gaan.

Zij begaven zich naar de garage van het hotel, waar wel plaats was voor een honderdtal grote auto's en vonden daar, zoals zij wel verwachtten, James Henderson, de chauffeur van Raffles.

Raffles wenkte hem naar buiten te komen en nu deelde hij hem in enkele woorden mede wat er die avond stond te geschieden.

Henderson had zwijgend toegeluisterd en zei toen Raffles zijn mededeling geëindigd had:

— Ik hoop maar één ding, Mylord, en dat is, dat wij die bandiet levend vangen.

— En waarom dat, James, vroeg Raffles glimlachend.

— Omdat wij dan aan de beul van Londen zouden onthouden, wat hem van rechtswege toekomt, Mylord, antwoordde Henderson rustig.

— Nu, als het van ons afhangt, zul je je zin hebben, James, hernam Raffles glimlachend. En nu zullen wij eens, mijnheer Brand en ik, maar afzonderlijk, de omgeving van het politiebureau gaan opnemen. Wij treffen elkaar weer hier in het hotel, waar wij zullen dineren.

De beide mannen knikten Henderson vriendelijk toe, die dadelijk weer in de garage verdween, en begaven zich op weg.

Zij hadden reeds enige tijd zwijgend naast elkaar voortgelopen, toen Brand eensklaps zei:

— Daar valt mij iets in, Edward. Acht je het onmogelijk, dat Wilson het bericht in de « Evening Press » wantrouwt, en telefonisch nadere inlichtingen inwint aan het bureau van politie, waarbij hij zich desnoods kan uitgeven voor een detective, of iets dergelijks?

— Met een man als Wilson zullen wij inderdaad met die mogelijkheid rekening moeten houden, Charles. Natuurlijk zou het onze plannen geheel en al in duigen doen vallen, wanneer men aan het bureau van politie antwoordde, dat er van de arrestatie van Ella Manoury geen woord waar was. Wilson zou dan onmiddellijk begrijpen uit welke hoek de wind waait, en hij zou er zich wel voor wachten in de val te lopen, die voor hem is uitgezet. Je hebt gelijk, daarop mag ik het niet aan laten komen. Er is evenwel een middel, om ook dit bezwaar te ondervangen; wij moeten dan de politie in de arm nemen, en haar op de hoogte brengen van onze plannen; het spijt mij, maar het gaat niet anders. Je hebt mijn ongerustheid gaande gemaakt, en ik zie geen ander middel om die te verdrijven, dan wat ik zoeven noemde.

— Het zou, dunkt mij, voorlopig voldoende zijn, indien je je in verbinding stelde met het bureau van politie, waar je beschermeling gevangen heet te zitten.

— Goed zo. Wij zullen er onmiddellijk werk van maken.

En met deze woorden trad Raffles een van die drugstores binnen, die alle voorzien zijn van een telefoocel, waarvan men voor een gering bedrag gebruik kan maken.

Hij draaide het nummer van het bureau politiebureau en het eerste wat Raffles vroeg, was, of er reeds iemand had geïnformeerd naar de waarheid van het bericht in de « Evening Press »; hij haalde verlicht adem, toen hij een ontkenkend antwoord ontving.

Hij kwam dus niet te laat.

En nu deelde hij, voor zover hij dit nodig achtte, aan de commissaris van politie, die met hem sprak, het doel van het bericht mede, en tevens zijn verwachting, dat Wilson, die zich in New York bevond, tot iedere prijs zou trachten de vrouw in zijn macht te krijgen, die vroeger zijn minnares was geweest en hem aan de galg kon brengen, ten einde haar voor altijd te beletten tegen hem te getuigen.

Raffles noemde ronduit zijn naam, hetgeen aan de andere kant van de lijn een kreet van verbazing verwekte.

Maar de commissaris bleek een verstandig man te zijn, hij doorzag aanstonds het gehele plan van de Grote Onbekende, en hij ging zelfs zo ver, dat hij hem de toezegging deed, zijn waakzaamheid te verdubbelen en een aantal agenten in hinderlaag te leggen in de buurt van het politiebureau, indien Wilson, wiens signalement hij onder zijn berusting had, met zijn mannen mocht pogen die nacht het politiebureau te overvallen.

Er zou bovendien in het geheim een hulpafdeling van vijf en twintig man naar het politiebureau worden gestuurd,

om op alle gebeurlijkheden voorbereid te zijn.

Maar dit was Raffles nog niet voldoende.

Misschien wilde Wilson wachten tot Ella Manoury door de agenten naar buiten werd gebracht, om per auto naar de gevangenis te worden vervoerd, en hij zou zeker niet uit zijn schuilplaats te voorschijn komen, alvorens zijn slachtoffer verscheen.

Er moest dus wel degelijk een voorstelling van het wegbrengen der gevangene worden gegeven, en Raffles wist de commissaris over te halen een jonge agent in vrouwenkleren te steken, en deze de rol van de gevangene te doen spelen.

Toen pas hing hij de hoorn weer aan de haak, gerustgesteld, en met de verzekering van de commissaris nog in de oren, dat men voorlopig aan iedereen, die er naar vroeg, de verzekering zou geven, dat de vrouw zich inderdaad als gevangene in het bureau van politie bevond.

Hij voegde zich weer bij Brand, die voor de grote toonbank op een rietje zoog, gedompeld in een groot glas orangeade, en de jonge man zag aanstonds aan het gelaat van Raffles, dat hij geslaagd was, en dat thans alles naar wens ging.

— Mij dunkt, dat wij nu vrijwel overbodig zijn geworden, bij de afwikkeling van het treurspel, zei Brand, zodra de beide vrienden weer op straat kwamen.

— Minder dan ooit, antwoordde Raffles. Ik ben wel degelijk voornemens ter plaatse aanwezig te zijn, teneinde mij met eigen ogen te overtuigen, dat alles goed gaat.

— Maar veronderstel, dat Wilson ondanks alles wegblijft?

— Wel, dan zullen wij eenvoudig naar andere middelen moeten uitzien, om hem te noodzaken zijn schuilplaats te verlaten en zich aan ons te vertonen. Ik ben nu eenmaal hier en ik blijf hier, totdat ik mijn doel bereikt heb.

De beide vrienden riepen nu een auto aan, die hen tot aan het begin van de Een en twintigste Straat bracht, waar zij de chauffeur afdankten en te voet verder gingen, langzaam slenterend, als toeristen, die alle tijd hebben en zich volstrekt niet behoeven te haasten.

Zo bereikten zij het politiebureau, een tamelijk groot gebouw, ingesloten tussen de andere huizen, en dat er zich alleen van onderscheidde door de grote toegangsdeur, het rode nummer daarboven geschilderd, en de agenten, die wat aan de deur stonden te luieren, of op de kleine bank terzijde daarvan zich met de aanblik van het straatverkeer bezig hielden.

De Een en twintigste Straat is omstreeks twee en twintig meter breed, en zo recht als een liniaal over haar gehele lengte.

Zij heeft een groot aantal zijstraten, die haar rechthoekig snijden, ongeveer een twintigtal van Broadway tot aan Birds Walk.

De straat heeft zeer veel winkelhuisen, en voor het overige voor het merendeel woonhuizen van de kleine burgerman en van gegoede arbeiders.

Raffles had dit alles met een oogopslag opgenomen, terwijl de beide vrienden langzaam langs het politiebureau drentelden.

Toen zij er een meter of vijftig voorbij waren, begon Raffles:

— Men zou, wanneer men zich verdekt opstelde, achter een venster van een der huizen tegenover het politiebureau, en wanneer men een tamelijk goed schutter was, niet veel moeite hebben om iemand neer te leggen, die van de deur van het politiebureau naar een wachtende auto wordt vervoerd.

— Dat zou voor de agent, die de rol van de vrouw moet spelen, noodlottige gevolgen kunnen hebben! riep Brand verschrikt uit.

— Ik zal dan ook de commissaris telefonisch meedelen, dat hij een oogje in het zeil moet houden en de huizen aan

de overkant zorgvuldig laat bewaken, maar natuurlijk zonder dat het in het oog valt, want Wilson is een zeer achterdochtig man, die bij het minste teken van onraad weer in zijn hol zou kruipen. En laten wij nu maar eens terug gaan. Daarginds is een tramhalte, waar wij geruime tijd kunnen stilstaan, zonder dat het opvalt.

De twee mannen liepen tot aan de aangeduide halte, die zich schuin tegenover het politiebureau bevond, en stonden daar stil, terwijl zij hun bliken op het gebouw gevestigd hielden.

Er liepen een paar agenten in en uit, en de beide vrienden stonden er nog nauwelijks een paar minuten, of zij zagen dat er een kerel werd binnen gebracht, die nauwelijks op zijn benen kon staan.

Raffles schudde glimlachend 't hoofd. Hij wist maar al te goed, dat zo 'n toneeltje, dat in iedere stad mogelijk was, nooit in New York vertoond wordt. Er wordt daar genoeg gedronken, maar nooit in het openbaar.

— Een spion, zei hij droogjes, toen de man verdwenen was. Een spion van Wilson, wees daar maar zeker van. Die kerel moet zeker trachten uit te vinden, waar Ella ergens opgesloten zit. Wacht een ogenblikje, ik ga telefoneren.

Raffles verdween opnieuw in 'n drugstore, om vijf minuten later met een vergenoegd gelaat terug te keren.

— Ik geloof, dat ik goed gedaan heb, die commissaris nog eens lastig te vallen, zei hij zachtjes. Men houdt een dronkaard nooit zo lang vast, en men zou die schavuit zeker weer vóór middernacht op vrije voeten hebben gesteld, met volle vrijheid om aan Wilson te gaan vertellen, wat hij ontdekt had.

— En wat gebeurt er nu?

— Wel, men zal de man ook laten gaan. Maar er is reeds voor een valse Ella Manoury gezorgd; een piepjong agentje, die veel vermaak in de zaak heeft en die zijn rol zeker voortreffelijk zal spelen. De overigen hebben instruc-

tie gekregen om de gewaande dronkaard op een dwaalspoor te brengen, en als de man weggaat, zal hij heel nauwkeurig op de hoogte zijn van de cel, waar de beklagenswaardige vrouw opgesloten heet te zijn. Het is een heel gunstige cel, tenminste voor onze partij. Zij is gelegen aan de achterzijde van het politiebureau en ziet uit op een ruime binnenplaats aan alle kanten omgeven door hoge muren, die echter voor een paar goede klimmers geen gevaar zullen opleveren. Waarschijnlijk zullen de schurken het doen voorkomen, alsof zij de gevangene komen bevrijden, zij zullen het getraliede venster van buiten af gemakkelijk kunnen bereiken, en eenmaal buiten is de vrouw natuurlijk verloren; desnoods schieten zij haar door het venster neer.

— Je praat er nog al licht over, Edward, riep Charles verschrikt. En de agent die binnen is? Wat moet daarmee?

— Hij zal op het laatste ogenblik vervangen worden door... een pop, mijn waarde, en niet het minste gevaar lopen. Hij moet echter zijn rol spelen, omdat de gevangenen eenmaal per dag op de binnenplaats gelucht worden onder toezicht van gewapende agenten, en er zullen wel handlangers van Wilson in de buurt zijn, die dit zien, om niet te spreken van de zogenaamde dronkaard.

— En als die kerel haar tijdens het luchten overvalt en neersteekt?

— Men heeft hem al gefouilleerd, hij had slechts een ploertendoder bij zich, en die is hem natuurlijk afgenomen, trouwens ik weet ook niet of Wilson hier in New York wel mannen zou vin-

den, bereid, om voor hem naar de elektrische stoel te wandelen.

— En wij, wat doen wij?

— Wel, wij treden voorlopig als toeschouwers op, bereid om in te grijpen, zodra dit wenselijk mocht blijken, en de politie ondanks alles aan het kortste eind blijkt te zijn. En ga nu maar mee, Charles, want het uur voor het middagmaal breekt aan, en ik geloof niet, dat wij hier verder nog iets te doen hebben. Maar ga eens mee naar de achterzijde van het gebouw, misschien valt daar wel iets te ontdekken.

De twee mannen gingen een dwarsstraat in, en liepen deze langzaam door, waarbij zij ook de hoge muur van de binnenplaats passeerden, die achter het bureau gelegen was, maar zij zagen niets anders dan enige verdachte typen, die in deze stille straat rondsletterden.

Zij keerden weer naar de Een en twintigste straat terug, namen daar een auto en lieten zich naar het Sheraton-Hotel terugbrengen, waar zij in de grote eetzaal, na zich te hebben verkleed, dineerden.

Raffles was in een voortreffelijke stemming, en zelden had Brand hem zo geestig horen vertellen over zaken, die met het complot van die avond volstrekt niets te maken hadden.

Het liep reeds tegen half tien, toen Raffles eindelijk opstond, en op zachte toon tot Brand zei:

— Kom mee, het wordt tijd. Wij zullen ons een beetje moeten vermommen, naar ik vrees, teneinde zo weinig mogelijk opzien te baren in de buurt. Het ogenblik om te handelen is aangebroken, mijn waarde, want als niet alle voortekenen ons bedriegen, dan knabbelt de muis op dit ogenblik aan het spek.

HOOFDSTUK VI

HET EINDE VAN EEN MISDADIGER

Het was bijna elf uur in de avond, toen Raffles, Brand en Henderson, onkenbaar vermomd, als passagierende zeelieden, de Een en twintigste Straat bereikten, en deze langzaam inslenterden.

De straat was helder verlicht; vele lichtreclames brandden nog en de voorgevels van de bioscopen en een paar kleine schouwburgen, waar revues gegeven werden, schitterden van licht.

Het was nog tamelijk druk in deze straat, maar toch zou het niet lang duren of de schouwburgen en bioscopen werden gesloten, de lichtreclames zouden worden uitgedaan en dan zou het hier tamelijk duister en stil worden.

Niets aan het bureau van politie verried, zoals Raffles tot zijn genoegen zag, dat men daar op zijn hoede was en dat de val behoorlijk was opgesteld.

Boven de deur, die evenals 's daags openstond, brandde nu een grote, rode lantaarn en voor de deur stonden een paar agenten te praten.

De beide mannen posteerden zich een weinig verder, terwijl Henderson de opdracht kreeg de achterzijde van het politiebureau eens te gaan verkennen.

Raffles en Brand stonden daar nog geen tien minuten of in de deur van het gebouw verscheen een man, die zij aanstonds herkenden; het was de dronkaard van die middag.

Een stoere agent van politie deed hem uitgeleide en maakte het gebaar, alsof

hij de dronkenlap een schop wilde toedienen op die plek van het lichaam, welke daarvoor het best geschikt is, waarop de man haastig, de vuist tegen de agent schuddend, benen maakte en spoedig te midden der voorbijgangers, die thans de verschillende openbare gemakelijkheden begonnen te verlaten, verdween.

— Nu gaat hij rapport uitbrengen, zei Raffles zacht. Wij hebben dus zeker nog wel enige uren de tijd.

Een ogenblik zwegen de beide mannen en toen begon Brand:

— Weet je wat wij missen, Edward?

— Een goede sigaret, mijn waarde. Ik heb vergeten ze bij mij te steken.

— Neem dan mijn koker, maar dat bedoelde ik niet. Ik meen, dat wij de beschikking moesten hebben over een snelle auto, want ik acht het zeer waarschijnlijk, dat Wilson daar ook wel van voorzien zal zijn, en wat moeten wij doen als de man er in slaagt te ontsnappen.

— Je bent vandaag sterk in het maken van opmerkingen die hout snijden, Charles, zei Raffles goedkeurend. Wij moeten daar inderdaad rekening mee houden. Natuurlijk beschikt de politie over een auto, maar ik ken die voertuigen. Vóór men er een bij de hand heeft, is de misdadiger meestal reeds lang verdwenen. De zaak is, waar halen wij op dit uur van de avond hier in de buurt

nog een snelle auto vandaan en waar moeten wij het ding laten.

— Wat dat betreft, kan ik je helpen; vanmiddag heb ik in een zijstraat hier vlak bij een garage ontdekt, en op een van de grote vensterruiten stond geschilderd: «Dag en nacht geopend».

— Er naar toe, zei Raffles. Er zal hier wel ergens in de buurt een plek zijn, om het ding te parkeren.

— Geen tien passen hier vandaan is een grote garage van de brandweer, Edward.

— Maar mijn hemel, Charles, je hebt vandaag eenvoudig geniale ingevingen, zei Raffles lachend. Het kon niet mooier. Wij zullen ons eenvoudig voordoen als detectives en men zal ons zeker wel toestaan, onze wagen daar tijdelijk neer te zetten en op het eerste teken kunnen wij uittrekken. Kom snel mee. Henderson zal wel blijven wachten, totdat wij terug zijn gekeerd.

Brand, die een kleur van genoeg had gekregen bij Raffles' lofspraak, bracht hem snel naar de zijstraat, en zodra zij de hoek hadden omgeslagen, zag Raffles het grote verlichte reclamebord van de garage.

Zij liepen er haastig naar toe, maar eensklaps rukte Raffles Brand bij de arm op zij, en trok hem in de schaduw van de huizen.

— Wat is er? vroeg de jonge man verschrikt.

— Kijk daar maar eens, daar komt onze dronkaard aan, en hij marcheert regelrecht op de garage af. Hij is zeker omgelopen om te telefoneren, en ik denk dat zij daar hun wagen gestald hebben.

— Je hebt gelijk, hij is het, fluisterde Brand.

De beide vrienden bevonden zich op dit ogenblik geen twintig stappen van de grote deur van de garage, waaruit een brede* lichtbundel naar buiten stroomde.

En zo duidelijk alsof het dag was, zagen zij de gewaande dronkaard, een grote roodharige kerel, de garage binnen

stappen, en op een der chauffeurs toelopen, met wie hij begon te spreken.

Hij liet een papiertje zien, dat er uit zag als een parkeerreguleering; de chauffeur liep langs de rijen wagens van verschillende soort, tot hij stilstond voor een grote, groengelakte wagen.

Met drie zijner makkers duwde hij de wagen uit de rij, en bracht hem naar het brede middenpad, dat met grote vierkante tegels geplaveid was.

De roodharige man ging achter het stuurwiel zitten en zette de motor aan.

Langzaam reed het voertuig de garage uit, en aan de beweging van het stuurwiel zag Raffles, dat de wagen hun kant zou uitkomen.

— Wacht een ogenblik op mij, fluisterde hij Brand toe.

De wagen had nog niet veel vaart toen zij de garage uitreed, en uit de duisternis sprong Raffles, vlug als een hinde te voorschijn en liep even met de auto mee.

Brand zag hem met de rechterhand een vlugge beweging maken, de auto loslaten, haar even nakijken en daarop weer terugkeren.

— Wat heb je gedaan? vroeg Brand nieuwsgierig, toen Raffles zich weer bij hem gevoegd had.

— Een klein gaatje in de benzinetank geprikt, antwoordde Raffles laconiek. Het kan altijd te pas komen. Het is niet groter dan een speldeknop, maar over enige uren zal er toch niet meer in de benzinetank over zijn, dan voldoende is om de wagen nog hoogstens tien of twintig kilometer te laten lopen.

— Uitstekend, mits de schurken het maar niet opmerken..

— Als zij het doen, ben ik een zet ten achter bij ons spel, en dat is alles, zei Raffles schouderophalend. Maar laten wij nu op onze beurt gaan zorgen voor een snelle wagen.

De twee vrienden traden de garage binnen, en vroegen de eigenaar te spreken, een zwaarlijvig man in hemdsmouwen, met een geweldig grote, zwarte si-

gaar in de hoek van zijn mond, die daar wel vastgeschroefd scheen te zijn.

Raffles nam de man een weinig terzijde en zei:

— Mijnheer, wij zijn detectives in particuliere dienst, en wij hebben voor deze nacht een zeer snelle wagen nodig, de snelste in uw garage. Wij hebben die nodig om een paar dieven te vangen.

— Het kan mij niet schelen wie gij zijt, en ook niet wat gij met de wagen doet, al zoudt gij er regelrecht mee in de Hudson willen rijden, als gij er maar voor betaalt, de huur en de garantiesom vooruit, zei de eigenaar laconiek.

— Dat is zaken doen, zei Raffles glimlachend. Noem uw prijs, en ik zal betalen.

— Dertig dollar voor huur, duizend dollar garantie, hernam de garagehouder even kalm.

— Ik betaal het, als de wagen inderdaad goed is.

— Kom maar mee, dan kunt gij hem zien.

De man bracht Raffles en Brand naar een afgelegen plekje van de reusachtige garage, waar een wagen stond, vrij laag op de wielen, met een geweldig grote motorkap, een zeer schuin geplaatste stuurstang en een benzinetank, groot genoeg om de auto zonder bijvulling van brandstof van New York naar Chicago te brengen.

Raffles had dit alles met één oogopslag gezien.

Hij maakte de kap van de motor los, en de aanschouwing van de acht cilindrs daarbinnen deed hem tevreden glimlachen en de kap weer sluiten, nadat hij zich had overtuigd, dat de motor nog bijna nieuw was en op zijn minst tachtig paardenkrachten zou ontwikkelen.

Hij keek even naar de banden, onderzocht de twee reserve-wielen, die achter op de auto bevestigd waren, haalde toen, zonder een woord te spreken, zijn portefeuille uit zijn zak, betaalde de huur en de garantiesom, liet zich een regu-

geven op de naam Brown, zag toe dat de benzinetank tot de rand werd gevuld, overtuigde zich nog even, dat er geen lek in was, en nam achter het stuurwiel plaats, terwijl Brand naast hem ging zitten.

Een ogenblik later rolde de renwagen de garage uit, en Raffles wist binnen enkele seconden, dat hij zich de diensten verzekerd had van een voortreffelijk voertuig, dat op een vlakke weg zeker een snelheid van honderdvijftig kilometer zou kunnen ontwikkelen, als het nodig mocht zijn.

— Nu naar de brandweerkazerne, zei hij opgewekt. Tot dusverre gaat alles voortreffelijk. Ik geloof niet, dat ik bijzonder veel van de Yankees houd, maar zij hebben één goed ding, zij praten niet veel en weten wat zaken doen is.

Vijf minuten later wees Brand Raffles de geweldige hoge, brede deuren aan van de brandweerkazerne en nogmaals vijf minuten later had Raffles toestemming gekregen daar zijn wagen te mogen stallen, op een plek, waar hij niet in de weg stond en van de straat af onzichtbaar was.

Toen de twee mannen weer naar buiten traden, kon Raffles zich overtuigen, dat de brandweerpost nauwelijks tachtig stappen verwijderd was van het politiebureau en daar schuins tegenover lag, een gelukkige omstandigheid, want het was nog steeds denkbaar, dat zich handlangers van Wilson verscholen hadden in een van de huizen, recht tegenover het politiebureau en dus aan dezelfde zijde van de straat als de brandweerkazerne gelegen.

De twee mannen vonden Henderson geduldig, hoewel een weinig ongerust op hen wachten.

— Iets bizonders ontdekt, James? vroeg Brand.

— Niets, mijnheer Brand. De straat achter het bureau is zo verlaten als het Hogerhuis op een Zondag.

— Dat kan ook bijna niet anders, zei Raffles. Het is nog te vroeg, de straten

zijn nog te druk en Wilson moet zeker nog wel een uur op zijn minst wachten.

— Waar zou die roodharige bandiet met zijn auto zijn heengegaan? vroeg Brand, nadat hij Henderson had medegedeeld, wat er reeds verricht was.

— Vermoedelijk Wilson en zijn helpers gaan halen, antwoordde Raffles.

— Zou de commissaris zijn posten al hebben uitgezet?

— Dat heeft hij zeker gedaan, als hij een verstandig man is, want deed hij het nu, dan zou het wellicht gezien worden. Je hoeft er niet aan te twijfelen, of het politiebureau wordt reeds op dit ogenblik door de spionnen van Wilson in het oog gehouden.

Brand had een blik op zijn horloge geworpen.

Het was kwart over twaalf.

Reeds was de Een en twintigste straat in een halve duisternis gedompeld, want de winkeliers hadden reeds lang hun étalagelichten gedoofd en alle schouwburgen en bioscopen waren gesloten.

De drie mannen wachtten nog enige tijd, en om bij enen begaven zij zich behoedzaam, een voor een, naar de achterzijde van het politiebureau, want daar was het, dat de aanslag zou ondernomen worden, tenminste wanneer Wilson niet liever het ogenblik wilde afwachten, waarop Ella Manoury naar de gevangenis zou worden vervoerd.

Zij vatten post op enige afstand van de hoge muur in de brede portiek van een groot kantoorgebouw.

Hier konden zij zien, zonder zelf te worden ontdekt.

Maar reeds na een kwartier zou het Raffles blijken, dat Wilson er niet de man naar was om zonder de nodige voorzorgsmaatregelen te handelen.

Want eensklaps stootte Brand hem aan en fluisterde hem zeer zacht toe:

— Daar komt iemand aan; een agent van politie is het niet. Kijk maar, die zwarte gedaante daarginds.

Raffles tuurde een ogenblik in de duisternis, en antwoordde toen:

— Je hebt gelijk, het is zeker een spion, die in opdracht heeft de portieken te onderzoeken, om zich te overtuigen, dat zich daar niemand bevindt.

— Wil ik de kerel eens even aanspreken, Mylord? vroeg Henderson, terwijl hij zijn geweldige vingers tot vuisten balde, als om de aard van het te voeren gesprek duidelijk te maken.

— Geen denken aan, James, antwoordde Raffles. Laat mij maar eens begaan.

Raffles stak de hand in zijn zak, nam er een eigenaardig gevormd pistool uit, dat bij het afgaan haast geen gerucht maakt.

— Wil je de kerel neerschieten? vroeg Brand fluisterend.

— Ik zal hem niet doden; er zit op dit luchtpistool een stalen pluimpje, dat de man slechts zal schrammen, maar hem onmiddellijk bewusteloos zal maken. Dan slepen wij hem hierheen, en hij is onschadelijk.

Intussen was de donkere gedaante sluipend tot op een afstand van twintig schreden genaderd, en zijn ogen schenen de duisternis te willen doorboren.

Plotseling stond hij stil; hij scheen iets gezien te hebben in de brede portiek.

Snel bracht hij de hand naar de mond, maar reeds had Raffles zijn pistool opgeheven en de trekker overgehaald.

Er liet zich een geluid horen, dat veel op het ontkurken van een kleine fles geleek, en op hetzelfde ogenblik zakte de gestalte ineen en bleef roerloos liggen.

— Ga hem eens halen, James, beval Raffles.

Met een paar stappen was de reus bij de gevallen, en zonder enige moeite sleepte hij hem naar het portiek, waar hij hem in een hoek liet liggen.

Raffles trad op de man toe, en zag dat hij een nikkelen fluitje nog in de vingers geklemd had.

— Het was tijd, zoals je ziet, zei hij laconiek. Deze man blijft op zijn minst

zes uren in die toestand, en dan ontwaakt hij uit zichzelf, waarschijnlijk met wat schele hoofdpijn, maar zonder andere nadelige gevolgen. Om hem behoeven wij ons dus niet meer te bekommeren.

De drie mannen wijdden nu weer al hun aandacht aan de hoge muur, en een half uur later werd hun geduld beloond.

Eerst vernamen zij in de verte het gedempte geluid van een auto, dat langzaam scheen te naderen en toen ophield.

Daarop gebeurde er enige tijd niets, maar eensklaps doemde er een viertal gedaanten uit de duisternis op, waarvan er een 'n voorwerp droeg, dat er uitzag als een korte ladder.

Het ding werd uitgeschoven, en voorzichtig tegen de muur geplaatst.

Henderson, die zijn woede en ongeduld bijna niet kon bedwingen, vroeg fluisterend:

— Waarop wachten wij nog, Mylord, om wat opruiming onder die boeven te houden?

— Stil, James, antwoordde Raffles. Wij bemoeien ons in het geheel niet met de zaak, heb ik reeds gezegd, tenzij het volstrekt noodzakelijk mocht blijken.

— Zou Wilson er zelf niet bij zijn? vroeg Brand bijna onhoorbaar.

Raffles antwoordde niet dadelijk, maar spande zijn oog tot het uiterste in, om de duisternis te kunnen doorboren.

Toen greep hij Brand bij de arm, en de jonge man had bijna een kreet van pijn geslaakt, zo knelde hem de stalen greep van de gespierde vingers.

— Hij is het, fluisterde Raffles hees. Ik zal...

Maar juist op dit ogenblik zag hij Wilson, vlug als een kat de stalen ladder beklimmen, en het volgende ogenblik was de bandiet over de rand van de muur verdwenen.

Twee zijner helpers volgden hem, terwijl de vierde man aan de voet van de ladder bleef staan.

De ogen van Raffles schitterden, en hij haalde diep adem.

— De muis is in de val gelopen, en ditmaal zal hij zijn lot wel niet ontkomen, fluisterde hij.

— Zouden wij die kerel bij die ladder niet kunnen overvallen? vroeg Brand, wiens spanning ten top was gestegen.

— Onmogelijk, antwoordde Raffles. Hij is te ver van ons af, en wij moeten de straat oversteken. Vóór wij bij hem zouden zijn, kan hij op ons vuren en of hij ons raakt of niet, in ieder geval waarschuwt hij door het schot zijn medeplichtigen, en wat kunnen mij, alles wel beschouwd, die kerels schelen. Het is mij om Wilson te doen, en om niemand anders. Hij is nu al op de binnenplaats en het drama zal zich binnen enkele minuten wel voltrokken hebben.

Juist op dit ogenblik klonken er snel achter elkaar drie revolvershots.

Nauwelijks had de man aan de voet van de ladder dit gehoord, of hij bracht een fluitje aan de mond, en aanstonds klonk een, tot op verre afstand hoorbaar snerpnd gefluit.

Onmiddellijk daarop liet zich op enige afstand het geluid van de ronkende motor weer horen.

— Snel, snel, Charles, haal de auto, riep Raffles, ten prooi aan een opwindig, die hem anders vreemd was. Wij moeten beletten, dat hij ons nog op het laatste ogenblik ontsnapt. Haast je. Wij zullen je tegemoet lopen, zodra wij weten wat hier geschied is, en je door een lichtsignaal waarschuwen waar wij zijn.

Zo snel zijn voeten hem dragen wilden, ijelde Brand heen, teneinde de auto uit de brandweerkazerne te gaan halen.

En intussen werd het geraas van de motor snel duidelijker, tot er een groot, log lichaam naderde in de duisternis.

Het was een auto, waarvan de beide stadlantaarns slechts een spaarzaam licht verspreidden, waarschijnlijk om de wagen zo min mogelijk in het oog te doen vallen.

De man, die nog altijd de wacht hield bij de ladder, was er snel opgeklimmen en keek nu over de muur op de binnenplaats, teneinde te zien wat zich daar afspeelde.

Raffles en Henderson zagen, hoe hij zijn revolver trok en mikte.

Maar vóór de bandiet de trekker kon overhalen, had Raffles hem een kogel toegezonden, die de man in de dij raakte, zodat hij met een gebrul van pijn en woede van de ladder tuimelde.

Maar reeds vertoonde zich een gestalte op de muur, die er zoeven op was geklimmen, komende van de binnenplaats.

Dadelijk had Raffles hem herkend, ondanks de duisternis; het was zijn doodsvijand... het was Erle Wilson.

Vóór hij nog had kunnen vuren, had de schurk zich met een katachtige behendigheid van de ladder laten glijden.

De bestuurder van de auto had hem eveneens reeds gezien en kwam nog nader met zijn wagen, terwijl Wilson het voertuig tegemoet liep.

Het volgend ogenblik had deze zich in de auto geworpen, die zich dadelijk in beweging stelde, en Raffles en Henderson, die midden op straat stonden, moesten snel terzijde springen, ten einde niet onder de wielen te komen.

De wagen suisde snel voorbij, maar toch niet zo snel, of de twee doodsvijanden hadden elkaar herkend, en beiden schoten tegelijk.

Maar de twee schoten misten beide hun doel; de auto reed voorbij, sloeg de hoek van de straat om en begaf zich blijkbaar naar de Eén en twintigste straat, die een grote snelheid veroorloofde.

Raffles bracht zijn signaalfluit aan de mond, en luid klonk het sein door de stille nacht. Brand zou het stellig horen.

Ja, daar klonk reeds het antwoord, met de hoorn gegeven; het was hoog tijd.

Raffles en Henderson snelden op het

geluid af en even later ontwaarden zij de renwagen.

Raffles wuifde met de hand, Brand reed hen tegemoet en Raffles en Henderson wipten, zonder het portier te openen, in de lage wagen.

— Daar gaan zij! schreeuwde Henderson, op een punt in de verte wijzend, dat zich snel verwijderde.

— Hem na, Charles, beval Raffles, die de tanden opeengeklemd had. Wij moeten hem inhalen, het kost wat kost.

Reeds had Brand de gangwissel overgehaald en op de hoogste versnelling sprong de renwagen als het ware vooruit.

Het duurde niet lang of het bleek, dat de renwagen op de auto van Wilson won, ofschoon ook deze zeer snel moest zijn.

Na een half uur was de grens van de wereldstad bereikt, en slechts vijftig meters scheidde nu de beide auto's.

Raffles richtte de blik naar de grond; op het gladde wegdek, waarop nu de renwagen voortstormde, was duidelijk een zeer dun spoor te zien; het was de benzine, die gestadig uit het benzine-reservoir van Wilson's auto druppelde.

— Wij zullen hem inhalen, mompelde Raffles, de vuisten ballend, al zou ik er zelf het leven bij inschieten.

De auto's waren nu zo dicht bij elkaar, dat duidelijk te zien viel, hoe Wilson de man met het rode haar, die de auto uit de garage had gehaald, tot grote spoed scheen aan te zetten.

Men naderde nu de spoorweg, die hier twee maal de weg kruist, en op dit punt tamelijk steeg.

Reeds waren de twee auto's de eerste overweg gepasseerd, die niet, zoals in Europa, van afsluitbomen zijn voorzien.

Wilson had zich in de auto opgericht en vuurde tweemaal op Raffles, zonder hem te treffen, wat ook bijna onmogelijk was wegens het slingeren van beide wagens.

Daar kwam de tweede overweg 'n het zicht!

En tegelijkertijd klonk op enige afstand een gillend gefluit; het was de nachttrein van Chicago naar New York, die in tomeloze vaart over de glinsterende rails voortsnelde.

Onwillekeurig matigde Brand de vaart van zijn wagen.

Maar de auto van Wilson snelde maar voort.

Steeds duidelijker klonk het oorverdovend geraas, door de voortjagende trein veroorzaakt, waarvan de lichten nu zichtbaar waren.

Nu had de auto van Wilson de overweg bereikt, en het volgend ogenblik bevond zij zich op de rails...

Hoewel Brand uit alle macht remde, daar hij wel voorzag, niet vóór de trein de overweg te kunnen oversteken, schoof de wagen met geblokkeerde wielen nog zover voort, dat hij nauwelijks tien meter voor de overweg stil stond.

Daar naderde de trein, en de lantarens van de locomotief schitterden als de ogen van een reusachtig monster.

En... de auto van Wilson stond stil midden op de spoorbaan; de benzine was tot de laatste druppel verbruikt...

Boven het geraas van de trein uit klonken twee gillende kreten van doodsangst en ontzetting.

Wilson stond rechtop in de auto, blijkbaar in een poging om er uit te springen.

Maar hij was een seconde te laat...

De trein kwam aanstormen en het leek, alsof de geweldige machine zich op de auto stortte.

Een vreselijk gekraak werd vernomen... tot op honderd meters afstand werden de versplinterde delen van de auto weggeslingerd.

Toen was alles voorbij...

Raffles en Brand staarden elkaar een ogenblik als verstomd aan.

Toen zei de Grote Onbekende zacht:

— Zo moest het eindigen; een hogere macht heeft uitspraak gedaan over een monster in mensengedaante.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

IN HET BARRE NOORDEN

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij de Uitgeverij « In den Ouden Windmolen », Maastrichterstr., 29, Hasselt

2001. — Een Millioenen-erfenis	2075. — Een Moderne Robinson
2002. — De gestolen Dolk	2076. — De Moord in Fenchurch Street
2003. — Een Inbraak met gevolgen	2077. — Het Vioolwonder
2005. — Zonderlinge Epidemie	2078. — De Raadselachtige Moord
2006. — Een droeve Huwelijksdag	2079. — Een Avontuur in China
2007. — De Wraak der K. K. K.	2080. — De Verborgen Schat
2008. — Twee Doodsvijanden	2081. — De Chinese Schatkamer
2009. — De Meester herleeft	2082. — De Bende van de Gouden Ster
2010. — De Bende v.d. G. Sleutel in de val	2083. — Sensatie in de Opera
2011. — Raffles en Amor	2084. — De Folterkelder
2012. — Nicholson juicht te vroeg	2085. — De Bedrieger bedrogen
2013. — De Broeder van Nicholson	2086. — De Geheimen van Parijs
2014. — Avontuur in België	2087. — Speelzucht en Misdaad
2015. — De Moord in Kamer 13	2088. — De Diamanten Spin
2016. — Aan de Marteldood ontsnapt	2089. — Een duivelse Uitvinding
2020. — Bloed en Goud	2090. — Parijse Autobandieten
2021. — De buitenste Duisternis	2091. — Het Trio Desmond
2022. — De Waanzinnige	2092. — Een Sensationele Bokswedstrijd
2023. — De gestolen claim	2093. — Als het Goud lokt
2024. — De Bergduivel	2094. — Sneeuw, Goud en Bandieten
2025. — De Goud-fee	2095. — Wie was de Derde Man?
2026. — Onrust op Holderness Hall	2096. — Het Kostbare Fabrieksgeheim
2027. — Het Geheime Document	2097. — De Ontvoerde Diplomaat
2028. — De Redding van « Goudhaar »	2098. — Rumoer om de Derby
2029. — « Goudhaar »	2099. — Gevaren van de Wereldstad
2030. — De Smokkelkoningin	2100. — Moderne Piraten
2031. — De Misdaad in de trein	2101. — Het Filmkasteel
2032. — De Revue-Girl	2102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt
2033. — Professor Shirley	2103. — Een Onderaards Drama
2034. — De Kit van Wong Li	2104. — De Verzonken Metropolis
2035. — De Gewaande Radjah	2105. — De Vreemde Chauffeur
2036. — De Geheimzinnige Tempelstad	2106. — De Moord in het Cabaret
2037. — De Duivels van de Gele Zee	2107. — De Negende Steen
2038. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi	2108. — Onraad in Hollywood
2039. — Vijftig tegen één	2109. — Ossenkop; gang 5
2040. — Ilona, de avonturierster	2110. — De Bende van de « De Ratten »
2041. — De Kelder des Doods	2111. — Het Avontuur in Hollywood
2042. — De onverwachte terugkeer	2112. — De Bende van de Gouden Spin
2043. — Rode Bill krijgt een lesje	2113. — Irma Sandrina
2044. — De Stem van het Verleden	2114. — In de val gelokt
2045. — Zwarte Anna	2115. — Om een kwart miljoen dollars
2046. — Het Juweel van Prins Omar	2116. — De Giftgas-centrale
2047. — Gevaarlijk spel	2117. — Een mislukte ontvoering
2048. — Het Goud van de Metropolitanbank	2118. — De Verdwenen Kleindochter
2049. — De Bende van Myra Bonati	2119. — Helicopter-bandiet
2050. — Merry-Kid de verklikker	2120. — De Verraderlijke Huisknecht
2051. — Het Verlaten Slot	2121. — Vrouwelijk Lokaas
2052. — De Riolen van Parijs	2122. — Het Drama op de Brooklyn Bridge
2053. — Rovers en Verraders	2123. — In het Hol van de Leeuw
2054. — Een documentenjacht	2124. — Een Patient verdween
2055. — De Verijdelde Ontvoering	2125. — De Geheimzinnige Liftkoker
2056. — Liefde, Paarden en Bandieten	2126. — De pseudo uitvinder
2057. — Een Mislukte Samenzwering	2127. — De Zwarte Kaper
2058. — De Kooi des Doods	2128. — Moderne Schatgravers
2059. — Jacht op Fortuin	2129. — Liefde en Kunst
2060. — De Gouden Wisselbeker	2130. — De Moord in Kew Gardens
2061. — Een Fatale Vrouw	2131. — De Tijdbom
2062. — Een moderne Blauwbaard	2132. — Antiquiteiten en Liefde
2063. — Een Geheimzinnige Moord	2133. — De Verijdelde Ontvoering
2064. — Een Spaans Drama	2134. — Drie Hotelratten
2065. — Een merkwaardige diefstal	2135. — Het Nieuwe Bendevoofd
2066. — Spoken op Marshy Manor	2136. — De Bloedraad
2067. — Chantage en Hypnose	2137. — Een merkwaardig Duel
2068. — De Lokstem van het Goud	2138. — Giftgasbandieten
2069. — Het Geheim van de Boekenkist	2.139. — Een wanhopige ontsnapping
2070. — Het Revolutie Complot	2.140. — De Erfenis der Caraïben
2071. — Het Verlaten Huis	2.141. — Het Drama in Cromwell Street
2072. — Het Spel met de Dood	2.142. — Het einde van een schurk
2073. — Het Verstoorde Feest	
2074. — Russisch Goud	